

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Crestine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

DECEMBRIE 1990

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea stă cu siguranță pentru ceva grandios — dar nu pentru slava noastră, ci spre slava lui Dumnezeu. El ne cheamă la ceva mai mare, mai greu și mai captivant decit tot ceea ce am visat sau am încercat noi vreodată să facem. Cum lumea noastră a devenit un fel de casă comună, globală, El ne cheamă la o misiune globală.

Apocalips 14,6 ne spune că Evanghelia trebuie să meargă, să ajungă la orice națiune. Am făcut pînă acum un lucru bun în direcția aceasta. Adventiștii și-au stabilit lucrarea în aproximativ 190 de țări din cele 220 de entități politice înregistrate de Națiunile Unite. Aceste țări în care noi nu sîntem prezenți sînt mici din punct de vedere al numărului de locuitori.

Dar poate că succesul nostru în pătrunderea în toate națiunile mari ne-a dat un fals simțămînt al împlinirilor, al realizărilor. Multe națiuni nu au una ci o duzină de grupe lingvistice în cadrul granițelor lor. Și textul ne spune că solia trebuie să meargă la fiecare națiune (trib), limbă și popor.

Ellen White ne încurajează în lărgimea orizontului nostru, a viziunii noastre: „Mesajul adevărului pe care-l avem trebuie să-l ducem națiunilor, limbilor și popoarelor. În curînd el va fi vestit cu o voce tare (o mare strigare) și pămîntul va fi luminat de slava lui. Sîntem noi pregătiți pentru această mare revărsare a Duhului lui Dumnezeu?” (5 T/383).

În mod global, există aproximativ 5.000 de grupuri etno-lingvistice sau demografice a cite 1.000.000 de oameni fiecare. Adventiștii au cel puțin o biserică în 3.200 din aceste grupări. Astfel că mai rămîn 1800 de grupări în care nu sîntem reprezentați în nici un fel. Aceste 1800 de grupări reprezintă mai bine de două miliarde de oameni.

Dacă am privi pe o hartă această situație, vom vedea că o vastă arie a lumii, foarte dens populată în unele părți, are foarte puțini adventiști. Chiar Uniunea Sovietică, unele țări din estul Europei, nordul Italiei și Orientul Mijlociu.

Strategia globală ne obligă să facem ochii mari la lumea întreagă. Ea ne obligă să gîndim la lucrarea noastră, la sarcina noastră avînd în vedere regiunile cele mai dificile, nu numai acelea care au fost receptive. Ea ne determină să luăm în serios profeția Domnului Hristos și însărcinarea sau mandatul Său: „Și această Evanghelia a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; și atunci va veni sfîrșitul” (Matei 24,14).

Strategia globală înseamnă înțelegerea geografiei în termenii grupărilor de oameni a cite 1.000.000, mai degrabă decit grupe de țări.

Strategia globală înseamnă să ne reconcentrăm toate resursele și activitatea noastră în împlinirea misiunii pe care o are biserica.

Strategia globală înseamnă dezvoltarea unei noi activități și tehnici pentru a face față nevoilor grupelor de oameni ce formează ținta noastră.

Ținta? A fixa o prezență adventistă mai înainte de anul 2000 în fiecare din aceste 1.800 de grupe de către 1.000.000 de oameni, la care nu s-a ajuns încă. Aceasta înseamnă implantarea a cel puțin o comunitate zilnic în aceste regiuni neatînse, în următorii zece ani.

Imposibil? Nu! Prin harul lui Dumnezeu absolut nimic nu este imposibil!

Strategia globală ne cheamă să dezvoltăm noi posibilități de abordare a bărbaților și femeilor din lumea noastră secularizată și în marile orașe.

Mai mult chiar, fiecare societate cuprinde diferite grupări etnice, lingvistice sau economice. Strategia globală ne cheamă să acordăm fiecareia din aceste grupe, indiferent de gruparea lor socială, o șansă de a auzi Evanghelia cea veșnică.

Dar esența strategiei globale nu este un program sau un plan sau o țintă. În centrul ei, inima ei o formează oamenii — omul luat în mod individual, unul cite unul.

Oamenii se convertesc individual, unul cite unul. Deși noi vizăm grupe de cite un milion de oameni, chiar și o singură persoană din acel grup este importantă. El sau ea devine locul pe care să se înalțe Împărăția lui Dumnezeu în acel grup.

Oamenii schimbă pe oameni. Creștinii — oameni ce iubesc pe Isus Hristos și care sînt îndemnați, activați de Duhul Sfînt — fac sau conlucrează la a face pe alții creștini.

Misiunea globală

Neal Wilson

fost președinte
al

Conferinței Generale

De asemenea, fr. N. Wilson prezintă pe fr. R.R. Bietz, care a condus mulți ani programul „Christian Leadership Seminars” în diferite părți ale lumii. Cu această ocazie, o ediție specială a publicației „On-line-memo” a fost dedicată personalității și activității fr. Bietz și primul exemplar i-a fost înmănat de D.G. Reynolds actualul director al acestui program

A douăsprezecea ședință de lucru a celei de a 55-a Sesiuni a Conferinței Generale

C.B. Rock subliniază faptul că sînt anumiți oameni în Biserica Adventistă pe care Dumnezeu i-a așezat în mari locuri de răspundere. „Avem privilegiul”, spunea fr. Rock, „de a avea în mijlocul nostru un astfel de bărbat privilegiat, pe S. Kisekka, primul ministru al Ugandei, pe care îl vom asculta puțin mai tirziu”.

În continuarea lucrărilor, se repune în discuție recomandarea ca misiunilor sau pastorilor ajutori, deci neîntăriți prin binecuvîntare, să li se acorde dreptul de a boteza, de a oficia serviciul divin al căsătoriei, etc. Asupra acestei probleme au fost discuții mari, pe care le puteți urmări (în rezumat) sub titlul „Probleme fierbinți pe agenda sesiunii”.

C. B. Rock clarifică problema în discuție făcînd următoarea precizare:

„Manualul comunității face clar faptul că numai pastorii întăriți prin binecuvîntare pot oficia serviciul divin de căsătorie. El precizează: 'În ceremonia căsătoriei, legămîntul conjugal, declararea ca soț și soție, nu poate fi făcută decît de un pastor întărit prin binecuvîntare' (pag. 59).

Avînd în vedere că Sesiunea Conferinței Generale din 1985 a dat imperterebire comitetului anual al Conferinței Generale din 1989 să se pronunțe în această problemă, ceea ce s-a realizat de către Comisia de la Cohulla Springs și comitetul anual al Conferinței Generale, aceasta vine acum în conflict cu prevederile Manualului comunității. Comitetul anual al Conferinței Generale a stabilit că 'dacă un bărbat, slujitor al Evangheliei, neîntărit prin binecuvîntare, poate face acest lucru, atunci și o femeie angajată în pastorație și neîntărită prin binecuvîntare poate face acest lucru'. Ați dat comitetului anual autoritatea să ia hotărîri și a luat. Comitetul Manualului comunității vă supune recomandarea armonizării pag. 121 din Manualul comunității, care spune că autoritatea se extinde, cu aceea de la pag. 59, care spune că numai pastorul întărit prin binecuvîntare poate face acte de cult. Aceasta este problema asupra căreia s-a discutat mult, fără să se ajungă la o hotărîre în ședința de astăzi dimineață.

D. B. Hills, presedintele comitetului de numiri, informează pe delegații că membrii comitetului se roagă și lucrează pentru a găsi cele mai bune soluții. Există o bună atmosferă și un bun spirit de lucru. El invită pe B. Reaves de a prezenta raportul nr. 6 al comitetului de numiri cuprinzînd propuneri pentru cîmpul mondial Conferința Generală, Diviziunea Africa—Oceanul Indian, Diviziunea Euro—Africa; Diviziunea Inter—Americă; Diviziunea Americii de Sud; Diviziunea Pacificului de Sud; Diviziunea Trans—Europeană.

Propunerile sînt susținute și votate. În continuare, B. B. Beach prezintă pe episcopul Bisericii Episcopale din Indianapolis, E. James, care reprezintă Consiliul consultativ al Bisericii Episcopale, ce cuprinde toate bisericile episcopale anglicane de pe întreg pămîntul.

Printre altele, oaspetele spune: „Doresc să vă aduc salutul credincioșilor anglicani răspîndiți pe întreg pămîntul. Vreau să aduc o magiu Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru înaltul standard ce a fost pus înaintea noastră, în mod deosebit în trei compartimente:

— Ne-ați învățat pe noi toți ceilalți importanța zecimii ca un principiu al dămirii creștine poruncit de Dumnezeu.

— Ne-ați învățat de asemenea importanța promovării principiilor unei bune sănătăți fizice ca fiind fundamentale unei bune sănătăți spirituale.

— Și, în final, ați dat o mare atenție evanghelizării, vestind Evanghelia lui Isus oamenilor din lumea întreagă. Dumnezeu să vă binecuvînteze!”

B. B. Beach mai prezintă, de asemenea, pe F. Kulick, care reprezintă patriarhul ortodox al Moscovei și întreaga Rusie și care salută în numele departamentului Relațiilor externe al patriarhatului Moscovei pe participanții la sesiune.

Cu o rugăciune rostită de W. F. Bresse lucrările dimineții zilei de joi, 12 iulie a.c., s-au încheiat.

D. Popa

Ne apropiem de încheierea acestor lucrări. Este practic ultima zi plină de activitate. Spre sfîrșit de săptămîină, numărul vizitatorilor începe să crească. Mulți, foarte mulți români care s-au stabilit în America s-au îndreptat spre Indianapolis ca să se închine în acest ultim Sabat cu frații lor prezenți la aceste lucrări.

Werner Vyhmeister, la ora de rugăciune, prezintă importanța temei: „Îl vom vedea în Cele Zece Porunci”. Principiile Legii lui Dumnezeu sînt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața Domnului Hristos. De aici și necesitatea identificării noastre cu El.

După un program frumos și inspirator de muzică se încep lucrările zilei de astăzi, joi 12 iulie. Lucrările sînt conduse de C. B. Rock, vice-presedinte al Conferinței Generale.

Mai înainte, însă, sora Karen Flowers prezintă zece surori din cele zece diviziuni, propuse de presedinții diviziunilor respective și cărora li s-a înmănat câte o plachetă — ca recunoaștere a activității lor pline de iubire pentru biserică și aproapele.

MISIUNEA GLOBALĂ

Urmare din pag. 1-a

Așa că nu putem decît să nădăjduim să aducem la îndeplinire misiunea noastră globală la care ne-a chemat Domnul Dumnezeu, astfel încît fiecare membru al bisericii să fie activ în această lucrare. Astfel ca fiecare dintre noi să simțim inimile noastre arzînd înăluntrul nostru de iubirea față de Domnul Hristos și de speranța glorioasei Sale reveniri.

Strategia globală se îndreaptă spre membri laici din comunitățile noastre. În multe țări în care lucrarea noastră este mică sau nu există deloc, autoritățile nu permit intrarea unor angajați ai bisericii. Dar adesea ei spun un bun venit specialiștilor, oamenilor pricepuți care vor veni să învețe, să acorde asistență medicală sau să ofere alte servicii.

Astfel că strategia globală cheamă sute, da, mii de adventiști care să îndrăznească a lucra pentru Domnul. În spiritul pionierilor, în spiritul lui Pavel, Aquila și Priscila, care au lucrat ca făcători de corturi dar în același timp au vestit și răspîndit Evanghelia prețutindeni pe unde au mers, acești bărbați și aceste femei se vor oferi voluntar pentru a activa în alte țări. Ei vor fi membri laici care merg să stabilească capete de pod pentru Evanghelia.

Dar am lăsat la urmă punctul cel mai important. Atît de mare, de înînsă este această viziune, atît de complexă este sarcina, încît numai puterea viului Dumnezeu poate face să se rezolve. Numai dacă sîntem reinviorați de Duhul Sfînt și reformați și numai dacă ardem plîni de iubire pentru Domnul nostru și pentru oameni, numai așa nădăjduim să îndeplinim misiunea noastră globală.

Fu cred că Domnul ne cheamă la această reinviorare și reformă.

Fu cred că Domnul ne cheamă la această misiune globală.

El ne-a condus pas cu pas. El ne-a adus în siguranță pînă aici. Acum El ne cheamă să zidim, să contribuim la istoria noastră, la succesul nostru și să mergem înainte pentru a îndeplini chemarea Evangheliei.

Fie ca Domnul Dumnezeu să ne deschidă ochii la această globală misiune a noastră și a modulul în care și noi putem să fim o parte a ei, să fim direct implicați în realizarea ei.

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în Cele Zece Sfinte Porunci

Solia
devoțională
prezentată
joi
dimineața
12 iulie
1990

de

Werner Vyhmeister
PREȘEDINTELE INSTITUTULUI
DE STUDII — FILIPINE

iața Bisericii era simplă și totuși interesantă în timpul cât am crescut în Los Angeles, Chile. Zidul ce despărțea două camere ale unei vechi case a fost dărâmat și ca rezultat s-a obținut o cameră mai mare ce a devenit locul nostru de adunare. O mică platformă și un amvon au fost așezate la un capăt. Pe perete, în spatele amvonului, deasupra scaunului pastorului, o copie a Celor Zece Porunci scrise cu litere mari ocupa locul de onoare. Aceasta ne făcea să ne simțim oarecum ca având o îndreptățire de sine în mijlocul unor oameni care aveau în bisericile lor chipuri și păzeau duminica în loc de adevăratul Sabat. De fapt una dintre cele mai folosite ilustrații în predică cu privire la Lege și mîntuire, rostite cel mai mult de curajoșii noștri predicatori laici, era ilustrația cu barca și cele două rame, credința și faptele.

Cu ani mai tîrziu, după ce am absolvit programul pastoral la colegiul de juniori din Chile, am dat peste cartea „Hristos Neprihănirea noastră” scrisă de A.G. Daniells, fost președinte al Conferinței Generale. Printre multe declarații citate din scrierile E.G. White, m-au impresionat foarte mult următoarele gînduri: „Ca popor noi predicăm Legea pînă cînd am ajuns uscați ca dealurile Ghilboa pe care nu cade nici rouă, nici ploaie. Noi trebuie să predicăm pe Hristos în Lege... Nu trebuie să ne încredem în propriile noastre merite, ci în meritele lui Isus din Nazaret...”

„Multe predici rostite despre cerințele Legii au fost fără Hristos și lipsa aceasta a făcut ca

adevărul să fie ineficient în convertirea sufletelor” (pag. 48, 118).

La data aceea, era clar pentru mine că puternica subliniere a Domnului Hristos și a Mîntuirii Lui la Minneapolis, în 1888, n-a ajuns pînă jos, jos de tot.

Mai tîrziu am fost intrigat și surprins de dezvoltarea lucrurilor ce s-au văzut în perioada anilor 1970 în America de Nord și în alte părți. Unii predicatori renumiți și profesori au făcut o mare impresie cu prezentările lor de care era mare nevoie, subliniind neprihănirea prin credință. Și cu toate acestea, în unele cazuri, noua libertate găsită în Hristos a fost în mod greșit înțeleasă de unele comunități, ca fiind libertatea de a accepta standardele pe care, în general, le acceptă biserica, unele puncte călăuzitoare în ceea ce privește dieta și chiar în ceea ce privește păzirea Sabatului. În încercarea de a scăpa de ceea ce părea a fi legalism, unii au ajuns în cealaltă extremă.

Și mai rău, o anume atitudine defensivă a cuprins unele dintre cele mai bune minți ale noastre. Cele Zece Porunci pe care Dumnezeu în Persoană le-a scris, au ajuns să fie ceva deranjant. Nu mai era la modă să te ocupi de ceea ce trebuie și ceea ce nu trebuie făcut, în armonie cu Cuvîntul lui Dumnezeu.

Punctele fundamentale aprobate de Sesiunea Conferinței Generale din 1980 a constituit un corectiv echilibrat pentru unii cuprinși în aceste curente. Unul din aceste Puncte Fundamentale cu privire la Legea lui Dumnezeu spune:

„Marile principii ale Legii lui Dumnezeu sînt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața Domnului Hristos... Mintuirea este numai prin har și nu prin fapte, dar roada ei este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu... Ascultarea credinței ce demonstrează puterea lui Hristos de a transforma viața...”

Nu sîntem singurii care dorim să avem o înțelegere echilibrată cu privire la Lege, păcat și mintuire. În 1972 M. Dean Stephens, vicarul Bisericii Episcopale Sf. Filip din Wilmington, Carolina de Nord, scria :

„Evanghelia predicată astăzi de multe biserici este o Evanghelie dulceagă. Ideea celor trei pași ușori spre mintuire, pare să fie la ordinea zilei. Să ascultăm mulți pastori și evangheliști predicînd, nu ești sigur dacă ei oferă — prezintă un Mintuitor crucificat și înviat sau nu o plată imediată, calea ușoară a celor douăsprezece vămi spre ceruri, etc... Să încercăm să părăsim metoda de a trage pe oameni la Hristos vestindu-le o Evanghelie dulceagă și să reasezăm Legea la locul ce i se cuvine în predicarea mintuirii prin har și prin credință” (The Candy-Coated Gospel, Christianity Today, 11 august 1972).

MAREA LUPTA

De la început și pînă la sfîrșit Legea lui Dumnezeu este centrul mării lupte dintre Hristos și Satana. Hristos și Legea sînt atît de strîns legați încît este imposibil să ignori una sau cealaltă în discutarea originii, dezvoltării și terminării acestei lupte.

Cînd Lucifer a început atacul său, „Fiul lui Dumnezeu a prezentat înaintea lui marea, bunătatea și dreptatea Creatorului și natura cea sfîntă și neschimbătoare a Legii Sale” (P.P./36).

La creațiune Domnul Hristos a făcut cunoscut lui Adam și Evei preceptele Legii iubirii lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a fost din nou în chiar centrul acțiunii de pe muntele Sinai cînd au fost date Cele Zece Porunci. Aceasta este singura ocazie cunoscută în care Dumnezeu proclamă în mod auzibil voința Sa

unei întregi națiuni. Și tablele cu Cele Zece Porunci sînt singurul obiect cunoscut pe care Dumnezeu a ales să graveze voia Sa cu propriul Său deget.

Întruparea Domnului Hristos a fost un act de ascultare de voia lui Dumnezeu. Viața Sa pe pămînt și învățăturile Sale arată mereu și mereu cît de strîns legate erau misiunea Sa mintuitoare cu Cele Zece Porunci.

Începînd din 1867, cu ocazia sesiunilor Conferinței Generale, s-au votat rezoluții de mulțumire și recunoștință față de Bunul Dumnezeu pentru bogatele daruri spirituale pe care El le-a revărsat asupra Bisericii. Printre principalele daruri pentru care biserica a adus mulțumiri a fost și pentru Cuvîntul Său inspirat. Astăzi, cînd Satana caută să însele, dacă este cu putință, chiar și „pe cei aleși”, continuăm să aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru călăuzirea care ne-a fost acordată în și prin Sfînta Scriptură. „Cuvîntul temelnic al proorociei” este, în adevăr, „o lumină ce strălucește într-un loc întunecos” (2 Petru 1,19).

„În Cuvîntul Său, Dumnezeu a incredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mintuire. Sfînta Scriptură trebuie să fie acceptată ca o revelație infailibilă și plină de autoritate a vocii Sale. Ea, Biblia, este standardul caracterului, descoperitorul învățăturilor și proba experienței” (G. C/VII).

Sîntem recunoscători lui Dumnezeu nu numai pentru că ne-a dat Sfintele Scripturi, ci și pentru manifestarea, în zilele din urmă, a darului profetic în viața și lucrarea Ellenei G. White. Scrierile ei inspirate au fost inestimabile pentru biserica pretutindeni în lume și în nenumărate feluri. Înălțînd Biblia ca fiind Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, Dumnezeu, prin făgăduințele ei, promovînd un spirit de devoțiune și sacrificiu, ajutînd la dezvoltarea și organizarea unui corp internațional de credincioși, lărgînd țărâșii cortului în lume, oferînd principii călăuzitoare pentru conducerea lucrării de publicații, lucrării medicale și a instituțiilor de educație, păzînd și unificînd Biserica.

Mai presus de toate, scrierile ei arată spre marele sacrificiu al Domnului Hristos pe cruce, care-i determină pe oameni să devină cetățeni ai împărăției harului, fapt ce este posibil datorită ispășirii sale și care îi pregătește să înlînească pe Mintuitorul în pace la a doua Sa venire. Ca un rezultat al binecuvîntărilor ce s-au înmulțit atunci cînd am urmat sîatul inspirat, am învățat cît este de înțelept și practic sîatul și învățătura ce ne-a fost transmisă prin inspirație.

Acum, am ajuns la momentul cel mai interesant și semnificativ din istorie, cînd mare parte din sîaturile cu privire la sănătate, temperanță și alte subiecte ce ne-au fost date cu mulți ani în urmă, au fost susținute de știință și au devenit populare în mijlocul marelui public. Aceasta ne cheamă, ne provoacă la un reînnoit studiu și la o mai deplină apreciere față de întregul corp de sîaturi ce a fost incredințat de Dumnezeu Bisericii rămășiței. Noi credem că a sosit timpul de a folosi din plin avantajele acestei comori inestimabile ale adevărului ce ne-a fost dat pentru călăuzirea noastră.

În trecut, Conferința Generală în sesiune a votat recomandări ce vizau o mai largă traducere, distribuire și folosire a scrierilor Ellenei G. White. Noi, delegații la cea de-a 55-a sesiune a Conferinței Generale, dorim să afirmăm și să punem un accent deosebit pe aceste recomandări. Dar, mult mai important, noi dorim să acceptăm fără rezerve sîatul pe care Dumnezeu ni l-a dat cu bogăție și să ne legăm, prin harul și puterea lui Dumnezeu, să urmăm fiecare latură a învățăturii Sale pe care fie că le-am ignorat sau neglijat în zilele ce au trecut. Îmbrățișînd întreg spectrul „adevărului așa cum este el în Hristos”, ne rugăm ca Dumnezeu să reverse Duhul Său cel Sfînt în ploaia tirzie asupra bisericii, grăbind astfel glorioasa zi a revenirii Domnului.

„Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19,17), a explicat El tînărului bogat. Atunci cînd El a acordat iertare adulterilor și altor păcătoși, implicînd a reafirmat valabilitatea Celor Zece Porunci (Luca 5,18—26 ; 7,37—50).

„În tot pelerinajul Său de iubire pe pămînt (Hristos) a fost o icoană vie a caracterului Legii lui Dumnezeu... Prin pro-

Rezoluția cu privire la Spiritul Profetic

Femeia în Biserică

În ultimii ani problema rolului femeii în biserică revine tot mai des în discuția bisericii. De fapt femeia a fost totdeauna prezentă în viața bisericii. Serviciul diaconiei, al Samariteanului milos și Tabita, n-ar fi putut realiza ceea ce s-a realizat dacă n-ar fi fost prezente surorile. În activitatea orală și chiar în comitetele comunităților sfatul și prezența lor s-a dovedit a fi o binecuvîntare. Cunoșc, în una din comunitățile din Uniunea noastră, o comunitate nu prea mare dar cu probleme. La un moment dat s-a apelat la o soluție ce la noi era și rămîne mai „revoluționară”. Pastorul de atunci, un bătrîn și stimat „alergător de cursă lungă”, împreună cu comitetul și comunitatea, a pus ca prezbiter o femeie. Și lucrurile au intrat pe făgașul cel bun.

Cînd fr. R. Folkenberg s-a adresat unei adunări de peste 4.000 de surori cu ocazia sesiunii Conferinței Generale de la Indianapolis, spunea: „Apreciez ocazia pe care o am de a mă adresa majorității Bisericii Adventiste”. Și, în adevăr, numărul femeilor depășește pe cel al bărbaților în Biserica Adventă.

De aceea, în ultimii zece ani, și chiar mai mult, poate și ca o influență din afara bisericii, s-a pus mai accentuat problema rolului femeii în biserică și problema întăririi ei ca pastor, așa cum am putut vedea din rapoartele prezentate.

Cu ocazia sesiunii Conferinței Generale de la Indianapolis s-au ținut o serie de întîlniri speciale pentru femei în sala C a convenției, o sală cu 4.200 de locuri. Întîlnirile au fost patronate de organizația „Shepherdness International”. Tema întîlnirilor: „Reînvierea în Hristos. „Noi ca femei”, spunea Barbara Mittleider, o membră a comitetului de organizare a acestor întîlniri, „îndiferent de profesia ce o avem, putem lucra împreună în lucrarea de slujire a bisericii.”

Tema întîlnirii de duminică dimineața, 8 iulie, a fost: „Întîlnind pe Isus”. Nancy Bassham, din Diviziunea Orientului Independăntal, a povestit despre convertirea ei de la budism, iar Jo Ann Davidson, o doctorandă a Seminarului Teologic A.Z.S. de la Berrien Springs, Michigan, a vorbit despre conducerea copiilor la Hristos.

Vorbitorii de luni au fost Nancy Canwell, pastor asociat al comunității din Walla Walla College, și G. Foster, director al departamentului „Sănătate și Temperanță” al Conferinței Allegheny de Est. Amîndouă au încurajat pe ascultătoare și ascultători să cunoască pe Isus. Canwell a spus că luîndu-ți timp de comuniune cu Hristos și încrezîndu-te în El, aceasta poate fi de mare ajutor aceluia care sînt dezamăgiți, răniți sufletește și, într-un fel sau altul, sînt cuprinși acri.

„Slujii-1”, a fost subiectul întîlnirii de marți. Vorbitorii au fost Violeta Dela Cruz Palma, managerul complexului tipografic din Filipine, și Wilma Hepker, profesor de activitate sociologică de la colegiul Walla Walla.

„Unele spun că noi nu sîntem decît femei. Dar Domnul poate face mult prin noi”, a spus Palma. Fiecare femeie a încurajat pe ascultătoarele ei să fie mai dispuse și gata de activități sociale și probleme de familie și să-și dezvolte un simțămînt personal al valorii proprii.

Un mod de a-ți da seama de succesul acestor întîlniri ale femeilor, îl constituie asistența. Fiecare întîlnire a strîns laolaltă 3.500 și mai mult de participante și participanți. Majoritatea femeilor erau soții ale delegațiilor sau ale membrilor comitetelor sau vizitatoare, participarea lor neafectînd lucrările sesiunii.

Un alt mod de a măsura succesul întîlnirii a fost și reacția femeilor care au luat parte la întîlniri. Fiecare femeie dintr-un grup de douăzeci, întrebata asupra programului, a spus că a fost bucuroasă că a participat, deși motivele erau diferite.

Mary Martinez spunea: „Am fost ajutată spiritual de aceste întîlniri, pe lingă posibilitatea comuniunii creștine”.

Ivy Ng din Singapore, aprecia mult organizarea unor astfel de întîlniri, care recunoaște și confirmă simțămîntele și preocupările deosebite ale femeii. Toate au declarat că întîlnirile au fost profund spirituale, multe din ele au fost cucerite de entuziasmul vorbitorilor.

Femeile pot face mult pentru cauza Evangheliei și aportul lor este deosebit de valoros, înscriindu-se însă ca o obligativitate sîntă în principii diriguitoare ale „Legii și Mărturiei”.

D. Popa

pria Sa ascultare de Lege, Domnul a dovedit că, prin harul Său, ea poate fi împlinită în chip desăvîrșit de către orice fiu și fiică a lui Adam” (C.M.F./53). Dar cea mai puternică dovadă prezentată vreodată cu privire la totala Sa predare lui Dumnezeu și față de Legea Sa, o vedem la Golgota în actul central, decisiv, în drama Marii Lupte. Dacă cerințele Legii „s-ar fi putut anula, atunci Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să-și dea viața pentru a ispăși nelegiuirea. Moartea lui Hristos dovedește că ea (Legea) este de neeschimbat” (T.V./461).

Cu cît ne apropiem mai mult de sfîrșitul acestei Marii lupte vedem că balaurul este înfuriat pe femeie mergînd „să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,17).

Apoi, chiar înainte de revenirea Domnului Hristos apare pe cer o mină care ține cele două table de piatră închise ca o carte... Mîna deschide tablele și se văd preceptele Decalogului scrise ca și cu o pană de foc. Cuvintele sînt atît de clare încît toți le pot citi... și Cele Zece Cuvinte ale lui Dumnezeu, scurte, cuprinzătoare și autoritare sînt aduse la cunoștința tuturor locuitorilor pămîntului” (Idem 586—587).

În cele din urmă, după o mie de ani, în timp ce ceata celor nelegiuți înconjoară cetatea cea sfîntă, ei sînt martori ai încoronării Fiului lui Dumnezeu.

„Ei vād în mîinile Sale tablele Legii divine, statutele pe care le-au disprețuit și le-au călcat. Ei sînt martori ai izbucnirii de uimire, de răpire și de adorare a celor mîntuiți și ca unda unei melodii se revarsă peste mulțimile din afara cetății, exclamația tuturor într-un glas: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevăratele sînt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apoc. 15,3). Și, cāzînd cu fețele la pămînt ei se închină prințului vieții” (T.V./163).

„Niciodată nu se va mai da pe față păcatul... Legea lui Dumnezeu, pe care Satana a declarat-o a fi un jug al robiei

va fi cinstită ea Lege a libertății. O creațiune încercată și trecută prin experiențe nu va mai fi niciodată îndepărtată de la supunerea față de Acela al cărui caracter a fost deplin dat pe față înaintea lor ca fiind iubire nepătrunsă și înțelepciune infinită" (T.V. 462).

Și cu toate acestea, noi primim în mod clar la Hristos, legat în mod categoric de Cele Zece Porunci în toate fazele dramei marii lupte. Numai un Dumnezeu al unei infinite sfințenii și desăvârșiri putea să aducă la existență o Lege atât de perfectă și desăvârșită. Numai un Dumnezeu al iubirii infinite putea să dea pe față atita răbdare și îndelungă răbdare și milă față de păcătoșii ce persistă în păcat și aceasta, milenii după milenii. Numai Dumnezeu, în expresia profundă a iubirii Sale, putea în Hristos să Se facă ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce" (Filip. 2,8).

Și acceptarea necondiționată de către Domnul Hristos a cerințelor Decalogului, hotărîrea Sa ce nu s-a clătinat de a trăi în fiecare zi într-o perfectă armonie cu Tatăl Său este pentru noi toți atît o inspirație cît și o chemare, o provocare. El a putut spune urmașilor Săi: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui" (Ioan 15,10).

DOUĂ MARI PORUNCI

Intr-o zi un om al Legii a întrebat pe Isus :

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" (Matei 22,35). În răspunsul Său (Matei 22,37—40), Domnul Hristos ne duce dincolo de Cele Zece Porunci, chiar la baza Legii : „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău" (Matei 22,37). Aceasta înseamnă totala consacrare.

A iubi pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima noastră, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru înseamnă mai mult decît a păzi primele patru porunci. Înseamnă a așeza voința noastră în mod necondiționat

în mîinile lui Dumnezeu, ca El să Se folosească de noi după buna Sa găsire cu cale, fie într-un centru urban confortabil dar aglomerat, fie într-unul dintre cele mai primitive locuri de pe pămînt, fie ca ofițer în puternica armată a lui Dumnezeu sau numai ca simplu soldat.

Supunerea zilnică, necondiționată a vieții și planurilor noastre lui Dumnezeu, va avea ca rezultat cele mai bogate experiențe spirituale. Adevărata fericire se găsește numai atunci cînd aducem la îndeplinire voia lui Dumnezeu, în locul în care ne-a trimis Dumnezeu și în timpul stabilit de Dumnezeu. Pe lîngă aceasta nu vom fi nicidecum numiți sclavi, ei prieteni (Ioan 15,14—15). Noi vom fi, de asemenea, priviți ca niște „copii ai lui Dumnezeu... moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos" (Rom. 8,16.17 ; 1 Ioan 3,1).

IUBEȘTE PE VECINUL TAU

Pavel pare mult mai radical decît Domnul Hristos atunci cînd concretizează poruncile lui Dumnezeu (Rom. 13,8—10). „Cine iubește pe alții, a împlinit Legea" (v.8). Ioan acuză ca fiind mincinos pe acela care pretinde că iubește pe Dumnezeu în timp ce urăște pe aproapele său. „Căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede" (1 Ioan 4,20.21 ; 5,2).

Actualele fapte ale iubirii Domnului Hristos merg dincolo chiar de cuvintele Lui. El căuta pe oameni și mîncă la masa lor. El vindeca, chiar și se atîngea de leproși (considerați de unii egali cu bolnavii de SIDA de astăzi). El „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul ; căci Dumnezeu era cu El" (Fapte 10,38). Pot în adevăr să spun astăzi că iubesc pe vecinul meu,

Declarația Bisericii Adventiste cu privire la SIDA

Dobîndirea sindromului deficienței imunitare (SIDA) și condițiile răspîndirii acestuia într-un mod foarte rapid în lume. Pe baza studiilor statistice se estimează că în viitorul apropiat, în multe țări din lume, fiecare congregație religioasă numărînd o sută sau mai mult de membrii, va cuprinde cel puțin un membru care are un prieten sau o rudă bolnavă de SIDA.

SIDA se transmite prin două importante surse : relațiile intime (sexuale) cu o persoană infectată și introducerea în corp de HIV (virusul imuno-deficitar uman) prin sînge contaminat prin injecții cu seringi și ace nesterilizate sau prin produse ale sîngelui contaminat.

SIDA poate fi prevenită în primul rînd prin evitarea contactelor sexuale înainte de căsătorie, cum și prin menținerea unei relații de credincioșie (monogamă) cu o persoană neinfecțată în cadrul căsătoriei (soț—soție). În al doilea rînd, prin folosirea acelor sterilizate pentru injecții și asigurarea că produsele sîngelui sînt neinfecțate.

Advențiștii sînt dedicați educației pentru prevenirea SIDA-ei. De ani de zile advențiștii au luptat împotriva circulației, vinderii și folosirii drogurilor și continuă să facă acest lucru.

Advențiștii sprijină educația sexuală care cuprinde conceptul că sexualitatea umană este darul lui Dumnezeu făcut omenirii. Sexualitatea, în conceptul Bibliei, limitează în mod clar relațiile sexuale la un partener (soț, soție) și exclude promiscuitatea și toate celelalte relații sexuale și primejdii din ce în ce mai mari de dobîndire HIV !

Răspunsul creștin la SIDA trebuie să fie personal, plin de compasiune, de ajutor și salvator. Așa cum Domnul Isus s-a îngrijit de cei bolnavi de lepră, cea mai de temut boală contagioasă a timpului Său, și urmașii Săi de astăzi se vor îngriji, vor trata pe cei bolnavi de SIDA. Iacov ne avertizează : „Și dacă unul dintre voi zice : 'Duceți-vă în pace, încălziiți-vă și săturați-vă !' fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi". (Iacov 2,16).

ca pe mine însumi când am lăsat toate aceste lucruri pe seama Tabitei (Dorca sau ADRA) sau a altor mijloace de ajutorare ?

„Să iubești pe aproapele tău“ aceasta cuprinde și pe vrăjmașii noștri (Matei 5,43—47). Putem să iubim pe cei ce nu pot fi iubiți numai dacă mai întâi am devenit copii ai Tatălui nostru din ceruri.

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“ aceasta capătă o însemnătate deosebită atunci când ne gândim la „milioanele și milioanele de suflete gata să piară legate în lanțurile neștiinței și păcatului“ care n-au auzit niciodată despre iubirea lui Isus pentru ei. Dacă ar trebui să fim în situația lor, ce am dori să facă ei pentru noi ?“ (H.L.L./628).

Să ne luăm timp pentru a împărtăși cu regularitate bucuria mântuirii cu vecinii noștri necredincioși. Sint eu oare dispus să părăsesc confortul și siguranța căminului și să merg într-o altă regiune sau într-o altă țară pentru a lucra pentru alții ? Îmi pot permite să cheltuiască toate resursele mele financiare pentru a sprijini comunitatea mea în timp ce milioane n-au auzit nici măcar de numele Aceluia care m-a chemat să iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi ?

ODIHNĂ PENTRU CEI OBOSIȚI

M-am gândit de multe ori că Dumnezeu a stabilit căsătoria și familia pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine cum doarește El să avem comuniune cu El. Astăzi, 12 iulie a.c. s-a întâmplat să fie aniversarea zilei mele de căsătorie. Treizeci și unu de ani în urmă Nancy și eu am stat în fața ofițerului stării civile din Crespo, Entre Rios, Argentina. Căsătoria civilă cuprindea o serie de instrucțiuni. Una dintre ele ne-a impresionat în mod deosebit : „Să locuiți sub același acoperământ“ (n-a specificat cât de lung sau lat să fie acest acoperământ). Dar puteți să ghiciți foarte repede că pentru o pereche ce se iubește nu era o povară. Și cum dragostea se maturizează și devine mai profundă, regulile tind să revină spre origine. O legătură bazată

Programul muzical și cântarea de desahidare au pregătit inimile pentru rugăciunea de deschidere înălțată de H. Henning în limba germană.

J.K. Mittleider, vice-președinte al Conferinței Generale, conduce lucrările din această după amiază. El amintește că trebuie să luăm lucrurile de unde le-am lăsat și anume în legătură cu art. 308 privind revizuirea Manualului Comunității și care se referă la ceremonia căsătoriei. Încă 30 persoane așteaptă să ia cuvântul la această problemă, care practic face ca hotărârea ce stătuca ca femeile să nu fie întărite prin binecuvîntare, să le permită acum să aducă la îndeplinire acte de cult.

Luările de cuvînt au subliniat acest aspect. F.W. Wernick, spunea categoric : „Nu pot vota pentru acest amendament, căci dacă va fi votat va roade și mai mult la temelia importanței și sfințeniei întăririi prin binecuvîntare pentru slujba Evangheliei“. Desigur, s-au abordat și păreri contrare. „Doresc să subliniez“, spunea R.M. Flowers, „că experiența sătuirii și pregătirii înainte de căsătorie, este poate mai importantă pentru relația celor doi, decît solemnitatea legămîntului căsătoriei... Și a nu permite pastorilor neîntăriți prin binecuvîntare să participe la întregul proces, înseamnă nu numai a le refuza bucuria plină a lucrării cu cei doi, ci și cuplului de a împărți cu aceste persoane, de care sint alții de legați, bucuria acestui serviciu special. Ar fi confuz pentru cuplul respectiv, întrebîndu-se pentru ce pastorul care a lucrat cu ei, pregătindu-i pentru căsătorie, să nu poată solemniza legătura lor“. S-a adus din nou în discuție problema egalității sexelor (C. Scriven). Mai deschis a fost B.J. Christensen care a făcut apel direct la conducători și delegați ca aceștia să fie gata să înțeleagă nevoile celor din America de Nord, așa cum și cei din America de Nord i-au înțeles

pe încredere și iubire implineste cu bucurie toate prevederile legii.

Domnul Hristos a spus : „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele“ (Ioan 14,15). Și El a mai adăugat :

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu voi

pe ei spunînd în concluzie : „Vă rog să nu întoarceți acele ceasornicul istoriei cu 14 ani în urmă. Aceasta ar fi un dezastru pentru pastorii din America de Nord“. (C. E. Bradford amintea la începutul discuțiilor că în America de Nord ei au procedat la autorizarea pastorilor neîntăriți prin binecuvîntare, bărbați și femei, ca

Cea de a treisprezecea ședință de lucru a celei de a 55-a Sesiuni a Conferinței Generale

aceștia să officieze botezuri și căsătorii). Este înțeleasă intervenția aceasta patetică. Un alt delegat (L. Harms) susținînd amendamentul spunea chiar că „dezbaterile aici o aplicare a însărcinării, a mandatului evanghelic și nu o doctrină fundamentală a credinței noastre“ Fay Blix amintea — ceea ce este logic — că a da dreptul femeilor să facă acte de cult, după ce le-ai refuzat întărirea prin binecuvîntare ca pastori ai Evangheliei, este ca și cînd te-ai bucura de părăsirea soției tale legitime, refuzîndu-i însă demnitatea recunoașterii actului legal de căsătorie“.

Pentru avansarea problemei se face și un act de compromis, propunîndu-se schimbarea precizării : „pastori neîntăriți prin binecuvîntare“, spunîndu-se (după titulatura noastră) pastori asistenți și pastori ajutori și atunci textul ar suna astfel : „pastori asistenți sau pastori ajutori, selecționați pentru aceasta, care au fost întăriți prin binecuvîntare ca prezbiteri ai comunității, pot aduce la îndeplinire ceremonia căsătoriei“ (propunerea este susținută și votată).

T.E. Becraft spunea că „s-a lăsat impresia că adoptarea acestei moțiuni va da loc la serioase probleme în cîmpul mondial. Noi sintem aici pentru unitate. Dar sint îngrijorat atunci cînd accentul se pune pe uniformitate în cîmpul mondial“.

Din discuțiile purtate îți poți da seama de concepția zilei în legătură cu unitatea doctrinară și organizatorică a bisericii. Interesant, de asemenea, de urmărît raționamentul la care se ajunge uneori în lipsa unui „așa zice Domnul“. Poate că cel mai relevant este L.A. Hadley care spunea : „Vorbesc în favoarea acestei moțiuni. Am fost unul dintre cei care am votat ieri pentru recomandarea ca femeile să nu fie întărite prin binecu-

da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine căci Eu sint blind și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară“ (Matei 11,28—30).

vintare ca păstori. A fost dureros pentru mine să fac lucrul acesta. Dar în interesul unității și armoniei între cei ce formează cimpul mondial, am ales ceea ce mi s-a părut a fi mai puțin rău, între două rele. Fac acum apel la delegații din toată lumea să facă și ei la fel, să răspundă cu aceeași înțelegere cu care unii dintre noi am răspuns ieri față de ei”.

Dar dacă s-a amintit în discuțiile purtate în cadrul acestei sesiuni că problemele bisericii nu se rezolvă în funcție de civilizație sau cultura cuiva, ci sunt principii doctrinare și organizatorice universal valabile, s-a spus totuși (Betty A. Ray) „că frații din alte părți ale lumii nu înțeleg situația din America de Nord. Poate că aceasta este problema noastră. Nu am putut să ne facem înțeles. Noi avem nevoile noastre specifice, ale culturii noastre, așa cum ei le au pe ale lor”. În țara aceasta (America) a fost o mișcare ce a impus un număr de schimbări în biserică (R. Zamora), ceea ce ne confruntă aici la Sesiunea Conferinței Generale sunt probleme legate de cultura noastră, probleme ce există în toate diviziunile. Problema cea mare ce ne confruntă nu este numai aceea dacă această biserică va fi în stare să-și păstreze unitatea în teologie, ci și dacă vom purcede să impunem o cultură altei culturi. Facem un apel la celelalte diviziuni să înțeleagă unde ne găsim, astfel ca această modificare din Manualul Comunității să ne ajute să facem lucrarea pe care o avem de făcut aici”.

Poate că Patricia B. Mutch a exprimat mai direct ceea ce a determinat chiar prezentarea acestei moțiuni, atunci când luând cuvântul a spus că „dacă noi nu sintem gata să întărim femeile prin binecuvântare ca păstori în cimpul mondial, cel puțin ne vom împiedica femeile din Diviziunea A-

mericii de Nord, care au fost chemate de Dumnezeu, să-și exercite funcția lor pastorală”.

„Dacă dorința noastră este să vedem a doua venire a Domnului Hristos cât mai repede cu putință, atunci cred că interesul nostru trebuie să se concentreze asupra evanghelizării în toată lumea astfel ca profeția să poată fi împlinită. Sint mândră că aparțin unei diviziuni (Nord America) ce recunoaște principiul democratic al rezolvării diferitelor necesități ale membrilor ei și egalitatea între toți membri de a sluji lui Dumnezeu”.

S. Miune (din Africa) spune că în 1985 la New Orleans cineva i-a reproșat că cei din Africa împiedică rezolvarea problemei întăririi femeilor prin binecuvântare ca pastori. Dar vizitând atunci America a constatat, în legătură cu această problemă că este mai multă confuzie aici decât în Africa.

R. Rupp (Casa de Editură și tipografie din Hamburg) arată că în vederea realizării strategiei globale avem nevoie de sprijinul tuturor foștelor bisericii — membri și pastori... În numele mamei noastre și a surorilor noastre, a soțiilor și fiicelor noastre, să nu devenim niciodată o biserică cu o majoritate tăcută. Să votăm pentru acest amendament.

K. J. Mittleider arată că secretarul Asociației Pastorale dorește să spună ceva, după care N. Wilson va avea cuvântul.

W. F. Bresse arată că „Asociația Pastorală a căutat să rămână neutră pentru două motive: în primul rând, n-am găsit un așa zice Domnul, în al doilea rând presupunem că vom fi implicați în ceea ce se va hotărî aici. În legătură însă cu întărirea prin binecuvântare a femeilor ca pastori, rămân în necesitatea unui „Așa zice Domnul”. În ceea ce privește acordarea dreptului surorilor angajate în lucrarea de a bateza și conduce serviciul divin al căsătoriei, nu mai rămân neutru. Sint convins că trebuie să le acordăm aceasta”. Este interesantă argumentarea în continuare a fr. Bresse, un om de altfel de valoare deosebită pe care, cu ajutorul Domnului, în 1991 îl vom avea ca oaspete în România. „America de Nord a trimis cimpului mondial pe fiii ei și doilarii ei generație după generație, deoarece cimpul mondial avea nevoie. Scumpi frați și surori, aveți acum ocazia să vă revanșați. Diviziunea Nord Americană are o mare nevoie și membri ei vă roagă, nu din obligație pentru ceea ce ei au făcut pentru voi, ci din recunoașterea în profunzime a nevoilor lor, să încurajăm activitatea femeilor în pastorație. Prin aceasta nu minimalizăm importanța întăririi prin binecuvântare pentru că nimeni nu este încurajat să bateze sau să aducă la îndeplinire actul divin al căsătoriei, dacă nu este întărit prin binecuvântare ca prezbiter al comunității”.

N. Wilson arată că de douăzeci de ani trăiește în mijlocul acestei probleme deosebite... O lecție pe care trebuie s-o învățăm este aceea de a nu ne angaja să facem usoare modificări și adaptări fără să privim cu grijă, să vedem unde ne pot duce

acestea în final. Serva Domnului ne spune adesea că puțin aici, citeva mici adaptări sau mici deosebiri în altă parte, pot duce în mod imperceptibil la mari deosebiri. Doresc să spun că fiecare să voteze după deplina convingere a conștiinței lui. Noi am încercat să facem ce am crezut că este bine. În 1976 am luat acele măsuri pentru pastori asistenți. Pasul următor a fost acela de a face posibilă întărirea femeilor pentru lucrarea de slujire, și am încurajat acest lucru. Toate aceste hotărâri au fost luate în comitetul anual al Conferinței Generale cu reprezentanți din întreaga lume. Pasul următor a fost să autorizăm femeile să fie întărite ca prezbiteri ai comunităților în America de Nord. În 1984, cu ocazia comitetului anual, cu aprobarea deplină a tuturor delegațiilor și reprezentanților diviziunilor, am extins aceasta și la acele diviziuni care au considerat că le este de ajutor întărirea femeilor ca prezbiteri.

În 1984 a fost inițiată studierea problemei întăririi prin binecuvântare a femeii ca pastor al Evangheliei. Două Conferințe din America au cerut ca femeilor ce slujesc ca pastori să li se acorde aceleași drepturi ca și bărbaților. Problema a fost pusă în discuția bisericii. Diviziunea Americii de Nord n-a dorit să pună în situații jenante biserica din lumea întreagă mergând pe drumul ei”.

K. J. Mittleider pune la vot amendamentul. Acesta este votat cu 776 de voturi pentru și 494 de voturi contra, din totalul de peste 2000 de delegații care n-au rămas să participe la dezbaterile acestei probleme de maximă importanță pentru viitorul unității bisericii.

G. Ralph Thompson, secretarul Conferinței Generale prezintă pe W. R. Beach, fost secretar al Conferinței Generale care salută pe delegații și participanți. El arată că „în 1926 a luat parte pentru prima dată la o Sesiune a Conferinței Generale. De atunci anii au trecut. Soția mea și cu mine am avut o plăcută viață de slujire pentru cauza lui Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvinteze”.

G. R. Thompson prezintă, de asemenea, pe C. O. Franz, fost și el secretar al Conferinței Generale care aduce un salut celor prezenți.

Ultimul punct pe agenda pentru ziua de astăzi este problema secretarului comunității. C. D. Watson secretarul Comitetului Manualului Comunității prezintă următoarele:

„Secretarul este ales pentru un termen de un an (vezi Manualul Comunității pag. 65). Unii au înțeles că numai pentru un singur an... dar sfatul este să fie ales — în postul acesta — cineva care poate să fie ulterior reales de mai multe ori, existând astfel o continuitate în ținerea evidențelor... De asemenea se propune să se folosească limbajul adecvat genului (masculin, feminin)”.

Cu această lucrare și după ce Keren Wiedermann a rostit rugăciunea de binecuvântare, lucrările celei de a 13-a sesiune de lucru a celei de-a 55-a Sesiuni a Conferinței Generale s-au încheiat.

D. POPA

Un nou fel de conchistadori

În toate țările cu un deosebit colorit al Diviziunii Inter-Americane vei găsi un nou și fascinant fel de cuceritori. Spre deosebire de vechii conchistadori spanioli, acești cuceritori adventiști ai secolului douăzeci nu caută gloria lor ci a lui Dumnezeu.

Pasiunea lor consumatoare este cucerirea popoarelor Inter-Americane pentru Dumnezeu și triumful soției advente. În mijlocul tulburărilor politice, a instabilității economiei și neliniștii sociale, Adventiștii de Ziua a Șaptea din Inter-América sînt angajați într-o spectaculoasă campanie evanghelistică.

EVANGHELISM „SE CERIȘ 90”

În Diviziunea Inter-Americană „Seceriș 90” a fost mai mult decît o lozincă. A devenit un stil de viață, o acțiune de cîștigare de suflete ce a pus stăpînire pe întreaga biserică. Ambițiosul obiectiv de 400.000 noi botezați a devenit prioritar. În nici o activitate din acești 68 de ani ai istoriei Diviziunii Inter-Americane, membri ei n-au fost atît de uniți și n-au condus biserică la astfel de rezultate evanghelistice.

Salim Japas, secretar al Asociației Pastorale împreună cu trei secretari asociați, au condus această mișcare evanghelistică în toată diviziunea. Forțele pastorale au fost organizate, încurajate și mobilizate pentru acțiuni productive. Administratori, directori de departamente, pastori, evangheliști, colportori, lucrători din domeniul sănătății, personalul birourilor și zeci de mii de membri laici consacrați au făcut ca „Seceriș 90” să fie un succes răsunător.

Campanii naționale și campanii în marile orașe au avut loc în aproape fiecare uniune cu rezultate extraordinare. Cea mai spectaculoasă a fost aceea din Mega-Mexic din Mexico City al cărui rezultat a fost: 3200 noi membri, 15 noi comunități și 7 noi case de rugăciune.

În timpul campaniei „Seceriș 90”, mii de predicatori laici, tineri și bătrîni, au electrizat orașele, marile metropole și satele din diviziunea noastră cu solia adventă. Tînta propusă a fost întrecută: pe la sfîrșitul anului 1989, cu sase luni mai înainte de data de încheiere a campaniei „Seceriș 90”, a lui Dumnezeu să fie slava acestor remarcabile succese evanghelistice.

O PERIOADA DE DOBORÎRE A RECORDURILOR (1985 — 1990)

În perioada 1985—1990, în fiecare an s-au produs noi tînte pentru botezuri. În iunie 30, 1987 Diviziunea Inter-Americană a fost prima diviziune a lumii care a atins 1.000.000 de membri. În 1989 Diviziunea Inter-Americană a fost prima diviziune care a adăugat la numărul lor 100.000 de noi membri într-un singur an.

J. N. Figueroa, secretarul diviziunii, arată în raportul său că în ultimii cinci ani peste 400.000 de noi membri s-au adăugat bisericii în diviziunea noastră... Această însemnă o creștere de 28% față de perioada 1980—1985. Astfel că numărul total al membrilor diviziunii va fi de 1.171.911, o creștere de 40% față de 1980—1985. Reținem deci un număr de 7.377 noi

membrî care s-au adăugat lunar bisericii în Diviziunea Inter-Americană. În adevăr „Domnul a făcut aceasta și este o minunație înaintea ochilor noștri” (Ps. 118,23).

Această explozie de noi membri a dus la organizarea a 848 de noi comunități și 900 de noi grupe. Aceasta înseamnă că 14 noi comunități și 15 noi grupe au fost organizate în fiecare lună. În prezent avem 3.942 de comunități organizate și un număr egal de grupe răspîndite ca niște faruri pretutindeni în Diviziunea Inter-Americană.

Pentru o mai bună deservire pastorală și administrativă s-au organizat 14 noi conferințe și 2 noi uniuni, deci în total avem 58 de conferințe și misiuni și 11 uniuni. În perioada 1985—1990, 13 misiuni au fost transformate în conferințe, ceea ce face ca în prezent să avem 37 de conferințe și 21 de misiuni.

CREDINCIOȘIE ÎN VREMURI DIFICILE

În ciuda instabilității economice, a inflației galopante, a devalorizării monedei, a somajului persistent și a o mulțime de alte „boli” economice, membri diviziunii au rămas credincioși îndatoririlor lor, ceea ce s-a văzut în creșterea zecimilor și darurilor în această perioadă care a tinut pas cu creșterea membrilor. Membri noștri au dat lucrării în perioada 1985—1990, 149.155.000 dolari zecime și 14.233.000 dolari daruri pentru misiune. Un total de 163.388.000 milioane dolari.

ACȚIUNI MOBILIZANTE

Departamentul „Stujirea Bisericii”, sub conducerea lui Sergiu Măcezuța și ajutoarele sale, au condus un program sistematic pentru instruirea și mobilizarea pentru lucru a membrilor laici, ceea ce a dus la calificarea a 125.000 predicatori laici.

Festivaluri ale membrilor laici s-au dovedit a fi eficiente în instruirea și mobilizarea întregii biserici pentru campanii evanghelistice. În perioada 1985—1990 astfel de festivaluri s-au ținut în patru țări atrăgînd 40.000 de membri laici, bărbați și femei, dînd un nou imbold pastorilor și membrilor laici deopotrivă pentru intensificarea lucrării de cîștigare a sufletelor. Inspirați de Duhul Sînt acești activi lucrători laici au ținut 200.000 eforturi evanghelistice, au ținut 3.000.000 lecturi biblice și au răspîndit 45.000.000 de cărți, reviste, broșuri. Aceste acțiuni și multe altele, activități de cîștigare de suflete, au adus 280.000 de noi credincioși în biserică. Putem spune că mai bine de 60% din procentul de creștere al bisericii îl datorăm activității laice. Școala de Sabat cu cele peste 10.000 Școli de

Sabat, cu 1.416.735 de membri este o parte activă a bisericii. Cele 25.000 de ramuri ale Școlii de Sabat vorbesc elocvent despre determinarea spre evanghelizare a Școlii de Sabat.

Dar, desigur că cel mai dinamic segment al bisericii sînt tinerii. O armată de 400.000 de tineri cu 7.659 de organizații pentru tineret aduce vitalitate și entuziasm bisericii din Diviziunea Inter-Americană. Aproximativ 65% din membri diviziunii sînt tineri între 13 și 30 de ani. Aliredo Garcia Marenko, asociat al Departamentului „Stujirea Bisericii” pentru activitatea tineretului, arată că prin activitatea evanghelistică a tineretului 100.000 noi convertiți s-au adăugat bisericii.

Programul evanghelistic al tineretului denumit „Maranata zece mii” a fost spectaculos aducînd în biserică în iunie 1989, 20.000 de noi membri. Cele 2222 de cluburi „Pathfinder” pentru tineret cu peste 99.677 membri constituie cea mai mare organizație de acest gen din biserică.

AVANGARDA LUCRĂRII

De cînd primul colportor a sosit pe aceste meleaguri și pînă în prezent, lucrarea de publicații a fost și a rămas avangarda lucrării. Desi necăjiți din cauza instabilității financiare economice, a ratei de schimb, etc., lucrarea de publicații și colportaj a continuat să aibă un rol principal în lucrarea de evanghelizare. R. A. Rodriguez raportează că 6.000 de colportori au fost activi în lucrarea de evanghelizare și creștere a bisericii. Acesta au vîndut literatură de 79.000.000 dolari în perioada 1935—1990, un rezultat fenomenal, dacă ținem seama de situația economică.

În această armată de colportori, 1.500 din ei sînt studenți colportori care nu numai că au cîștigat suflete la Hristos prin lucrarea lor, dar au cîștigat și milioane de dolari cu care și-au plătit taxele de studii, contribuind astfel la educația lor creștină. Se apreciază că peste 28.000 de noi membri s-au alăturat bisericii prin activitatea colportorilor.

Inseparabil legată de Departamentul Publicații al Diviziunii Inter-Americane este Asociația pentru Publicații a Diviziunii Inter-Americane înființată în 1982, pentru a ajuta la satisfacerea cererilor mereu crescînde de literatură.

INSTRUIRE PENTRU SERVIRE

Educația adventistă continuă să joace un rol principal în strategia evanghelistică în diviziunea noastră. Nouă institute de învățămînt superior, 139 de școli secundare și 492 de școli primare hrănesc și instruesc pe copii și tineret. Ele sînt mai mult decît numai centre de învățămînt, ci

ASPECTE DIN TIMPUL LUCRĂRIILOR • HOOSIER DOME

ele sînt centre de educație pentru slujire și evanghelism.

În această perioadă de timp (1985—1990), 5.500 de studenți au fost botezați. 49 de școli au fost acreditate de către comisia de regenți a Conferinței Generale și 6 din cele două institute de învățămînt superior au devenit acum universități recunoscute de către autoritățile de resort.

EVANGHELISM PRIN MASS-MEDIA
Mass-media este unul din principalele mijloace de evanghelizare. Prin radio, televiziune și presă se face cunoscută solia adventă. L. V. Mc. Millan, directorul departamentului comunicații, raportează că întreita solie îngerească este vestită și auzită în fiecare casă prin 175 de stații radio și patru programe T.V. ce transmit în cele patru principale limbi ce se vorbesc în diviziunea noastră. Din acestea opt stații radio aparțin și sînt conduse de Biserica Adventistă.

„Adventist World Radio“ are o stație de 40 kw în Alajuela, Costa Rica și emisiunile ei se aud în toată diviziunea. Radio Amanecer, o stație de 5 kw transmite din Republica Dominicană, emisiunile ei putînd fi bine auzite în Guba. Ca rezultat 19.000 de persoane s-au adăugat bisericii în perioada 1985—1990, iar la cursul biblic prin radio sînt înscrise 27.000 cursanți.

SĂNĂTATE ȘI CUMPĂTARE

Departamentul „Sănătate și Temperanță“ a jucat totdeauna un rol în activitatea evanghelică a Diviziunii Inter-Americane. Dr. Naomi Modeste raportează ținerea a peste 2.000 seminarii despre sănătate, ocupîndu-se de prevenirea alcoolismului și folosirii drogurilor, prevenirea îmbolnăvirii de SIDA, în legătură cu hrana, stresul, etc. Departamentul sănătății datorită unor sume acordate de Agenția Internațională suedeză de dezvoltare și prin Universitatea Loma Linda

din California, sînt în curs de finalizare a unor programe care să acorde titlul de „Master of Public Health“. Cele zece spitale și 20 de clinici medicale și stomatologice continuă să facă eforturi pentru a rămîne brațul drept al solicii advente.

La aceasta se adaugă fabrica de alimente sănătoase, care din beneficiile ei susține eforturile evanghelice ale diviziunii. Unsprezece ramuri ale acestei întreprinderi lucrează în campusurile a opt colegii, studenții (330 dintre ei) lucrînd în cadrul acestor ramuri, cîștigîndu-și astfel taxele de studii. Compania se ocupă de producerea de alimente, distribuirea lor, are restaurante și alte anexe. Ea contribuie cu mari sume de bani în zecime și donații făcute diviziunii pentru lucrarea evanghelică.

ACTIVITATEA ADRA

ADRA a devenit o indispensabilă activitate în cadrul eforturilor evanghelice. În perioada 1985—1990 ADRA a fost prezentă ajutînd în cazuri de calamități naturale, cutremure, tăitunuri și dezastru de altă natură, aducînd ajutoare în hrană, medicamente, îmbrăcăminte și adăposturi în cazuri deosebite. ADRA împreună cu alte asociații americane, europene și canadiene, s-a angajat să pună la dispoziție într-un program de construcții, ajutoare pentru a construi case pentru victimele dezastrului. În perioada de mai sus 53 de proiecte naționale și zonale au fost realizate. Sute de case au fost construite în cadrul acestor programe în Mexico, Nicaragua, Columbia și în zona Caraibelor. În toate situațiile ADRA rămîne în prima linie a slujirii umanitare.

UN CLIMAT FAVORABIL

Majoritatea guvernelor din Diviziunea Inter-Americană acordă depline libertăți religioase și de conștiință chiar și acolo unde există o libertate

restrînsă, biserica este apreciată și respectată pentru susținerea autorităților cum și pentru contribuția lor morală și materială la binele social al țării în care trăiesc și activează. **EFORTURI SPRE ÎNCHEIEREA LUCRĂRII**

Deosebitele rezultate și creșterea fără precedent a bisericii în Diviziunea Inter-Americană, ne dă suficiente motive de a fi mulțumitori lui Dumnezeu. Dar nu trebuie să ne culcăm pe laturii mulțumirii de sine. Prin puterea Duhului Sfînt, biserica trebuie să-și reînnoiască consacrarea și să multiplice eforturile evanghelice și, conduși de Duhul Sfînt, să ne dedicăm realizării strategiei globale ce ne stă înainte.

Acum este timpul unor mari întreprinderi organizate. Inter-America n-a fost încă cucerită. „Țara care-ți mai rămîne de cucerit este foarte mare“ (Iosua 13,1). Milioane de oameni n-au auzit încă de solia transformatoare a Bisericii Advente.

Întînd în decada finală a secolului douăzeci, reînvierea, reforma și acțiunea evanghelică unită, trebuie să devină strigătul de luptă pînă cînd Diviziunea Inter-Americană va fi cucerită pentru Dumnezeu.

George W. Brown,
președinte

A PATRUSPREZECE ȘEDINȚĂ DE LUCRU

— urmare din pag. 16-a —

Africa—Oceanul Indian, Diviziunea Orientală Independantă, Diviziunea Nord-Americană, Diviziunea Americii de Sud, Diviziunea Pacificului de Sud, Diviziunea Africii de Sud și Diviziunea Trans—Europeană.

S-a votat, de asemenea, propunerea de a se transfera comitetului Conferinței Generale alegerea a optzeci de membri ai comitetului executiv în conformitate cu art. 5, secția 1-a/b a statutului Conferinței Generale.

Cu o rugăciune de binecuvîntare, înălțată de L. Harms, lucrările din dimineața zilei de 13 iulie 1990 au luat sfîrșit.

D. POFA

SABATUL DIN 14 IULIE 1990

— urmare din pag. 21-a —

curtina să se lase peste lucrările celei de a 55-a Sesiuni a Conferinței Generale, Indianapolis 1990, un simțămînt deosebit stăruia în sufletul meu.

Întreaga desfășurare a sesiunii n-a fost un „spectacol“ pe care trebuia să-l vezi. A fost un moment al adevărului. O lume cu miliardele ei de oameni și o mîna de oameni, bărbați și femei, chemați să vestească solia mîntuirii prin Isus Hristos și chemați, în mod deosebit, să trăiască adevărul pe care-l vestim altora. Avem de implimentat o strategie globală pentru

— Continuare în pag. 15-a —

Vă salut în numele Americii de Nord, leagănul democrației și al întregii solii ingeresti. Este fericitul meu prilej de a împărtăși încă o dată cu dv. aceasta pe scurt, ceea ce Dumnezeu face în și cu poporul Său în acest vast și solicitant câmp. Da, sint multe solicitări și chiar incurcături și nedumeriri, dar sint și mari ocazii, uși deschise, ziduri ce se prăbușesc, posibilități uimitoare.

Quebec City, în inima teritoriului Canadian de limbă franceză, a rămas mult timp închis pentru evanghelizare. Dar în ultimii cinci ani, micul număr al membrilor noștri a crescut de la 30 la 100, ceea ce înseamnă o creștere de 233 %.

În vecinătatea Quebec-ului, la St. Hubert numărul membrilor a crescut de la 95 la 176 și acești credincioși au organizat deja o nouă comunitate cu 12 membri. În procesul acesta al creșterii, o mare influență a avut Il Est Écrit (Este scris) și un program de eforturi evanghelice în comunitate, toate ca parte din programul „Seceri 90”. Uși ale succesului se deschid la Quebec și pretulindeni în jurul nostru. Este lucrarea lui Dumnezeu și este minunată pentru ochii noștri. („Minunate sint lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta” / Ps. 139,14).

Proiectul Detroit — un efort combinat al Conferinței Michigan, Conferința Lake Region, Uniunea de Conferințe „Lake”, Diviziunea Nord Americană și ASI — au terminat, de curând, o vastă campanie evanghelică având ca vorbitor pe C. D. Brooks, cu un rezultat inițial de 200 de botezuri și altele ce vor urma.

„The Carter Reporter”, întâlniri evanghelice publice și programe T.V. în regiunea multilingvă și multiculturală a Los-Angelesului, primindu-se 66.000 răspunsuri la anunțurile făcute prin mass-media. S-au trimis 45.000 de bilete de intrare pentru începutul lucrărilor în Shrine Auditorium și la cele patru întâlniri din ziua deschiderii au fost prezenți în sală aproximativ 25.000. Această întâlnire continuă, anticipându-se rezultate deosebite.

La începutul acestei perioade de cinci ani (în 1985) Diviziunea Nord Americană avea 676.204 membri, iar la 31 decembrie 1989, numărul membrilor era de 743.023 membri, deci un câștig de 106 %. În această perioadă au fost adăugați la biserică un număr de 161.785 noi membri.

Generozitatea și credinciosia copiilor lui Dumnezeu s-au materializat în cei 1.776.389.569 dolari, o creștere de 395.277.130 sau 29 %. Aceasta acordă un sprijin nu numai nevoilor bisericii din America de Nord, ci de pe întreg pământul.

STRATEGIA DIVIZIUNII NORD-AMERICANE

Strategia Diviziunii Nord Americane caută să folosească aceste ocazii și să răspundă cererilor printr-un model relațional de evanghelizare și comuniune creștină. Aceasta abordează a problemei se adresează în mod special familiilor tinere (25—45 grup de vîrstă), ca formînd nucleul în jurul căruia se dezvoltă programele și materialele. Conducerea Diviziunii Nord

O ușă larg deschisă și eficiența lucrării!

C. Bradford,
Președinte

Americane a conceput biserica Nord Americană avînd ca obiectiv:

1. Să ajungă la populația în creștere a diviziunii, cu atenție specială asupra marilor centre urbane ale populației. Se pune, de asemenea accentul pe grupe specifice ale populației — hispanice, francofone, etc. — grupe ce răspund soliei advente, alte grupări păzitoare ale Sabatului, cum și grupe ce nu răspund formelor prevăzute de evanghelizare.

2. Să lege comunitățile și Conferințele cu proiectele speciifice misiunii mondiale pe care o avem.

3. De a crea o închinare activă și dinamică, o comuniune și servicii în comunități, bazate pe Biblie — comunități Hristocentrice.

4. Să reactiveze pe foștii membri ai bisericii și pe cei inactivi.

5. Să multiplice punctele de contact între oameni printr-un proces planificat de plantări de noi comunități.

Este recunoscut că această viziune a bisericii din America de Nord va putea fi realizată numai prin dependența — prin rugăciune a membrilor ei de Duhul Sfînt.

ACTIVITATEA LAICA

Biserica A.Z.S. a început ca o mișcare a membrilor laici, care și-au consacrat viața vestind Evanghelia în timp ce se susțineau singuri. Încercarea slujirii lor cuprindea mici școli, sanatorii, programe de instruire care pregăteau grupe de lucrători care să meargă în locuri unde nu erau prezenți și acolo să organizeze comunități.

Acești membri laici activi se întilneau anual pentru a schimba experiențe și idei și pentru a face planuri de a continua activitatea. În 1947 Conferința Generală a recunoscut lucrarea acestui grup încorporînd-o într-o organizație numită ASI — „Asociația Self-Supporting Institutions” (Asociația Instituțiilor ce se susțin singure). În prezent această organizație a crescut, cuprinzînd 900 membri, reprezentînd oameni de afaceri și grupe reprezentative de specialiști și profesii diferite.

Fiecare Uniune are o parte ASI cu conducători locali din membrii laici, ce fac parte din comitetul executiv al ASI. Ray Hamblin, proprietarul companiei Hamblin — o întreprindere de tipărituri în Tecumseh, Michigan — este președintele ASI din diviziunea noastră.

Cu aproximativ un milion dolari anual, ASI susține o largă varietate de proiecte. Printre ele... publicarea

revistei „Happiness Digest”, „Adventiștii de Ziua a Șaptea cred...” pregătita de departamentul pastorației și „El a învățat TUBIREA”, o carte pregătita spre a fi vindută de copiii de vîrstă școlară.

Au fost și proiecte de construcție ca de exemplu dormitoare pentru o școală din Chile și reconstruirea unui centru de instruire. Recent, ASI a participat la Proiectul Detroit (evanghelizare), proiectul unui post de radio în Europa, trimiterea de misionari în Filipine etc.

SLUJIREA BISERICII

Schimbările în organizație cer timp. Procesele de gîndire au nevoie de reorganizare. Noi ținte și obiective trebuie să fie deținute. Departamentul „slujirea bisericii” din Diviziunea Nord Americană a apărut din acest proces de schimbare cu ținte și obiective ferme. Pastorul și comunitatea sint țintele lor principale. Dezvoltarea instrumentelor și resurselor pentru a sprijini și usura lucrarea slujirii este obiectivul lui. A promova o sănătoasă viață de familie este punctul său focalizator.

În conlucrare cu toate departamentele diviziunii, departamentul „slujirea bisericii” a pregătit 50 de broșuri descriptive, care fixează în detaliu responsabilitatea fiecărei slujbe din comunitate.

Deoarece este nevoie de instructori bine pregătiti pentru studiile săptămînale ale Școlii de Sabat, ca primă necesitate, au fost pregătite o serie de cinci casete video cu un manual pentru instruirea acestora. O serie de zece titluri, care se ocupă cu funcțiile slujirii bisericii, cîștigarea de sulete, serviciile comunității, etc. sint la standurile A.B.C.

A-i face conștienți pe tineri și pe adulți că sint o parte vitală a vieții bisericii, aceasta a constituit o lucrare prioritară a celor ce se ocupă de tineret. Casete video, manuale, materiale suplimentare, incurajează dezvoltarea activității tineretului în comunități Broșuri care descriu noua poziție cheie în diferite domenii de slujire constituie un alt instrument în a sprijini aducerea tineretului în viața comunității.

Odată cu pregătirea de noi materiale pentru organizația de copii și tineret „Pathfinder”, ce cuprinde și mai mult studiu biblic personal, numărul cluburilor a crescut de la 633 la 1608 cu 24.531 membri. Taberele prieteniei cu 13.000 de participanți și 167 botezuri au confirmat potențialul organizațiilor Pathfinders. De asemenea și alte materiale, ca de exemplu

C. BRADFORD PREZENTÎNDU-ȘI RAPORTUL

„Cradle Roll Program Helpa”, pentru Școala de Sabat copii și altele, au fost de un real folos.

EDUCAȚIE CREȘTINĂ

În ultimii cinci ani, sistemul educațional din America s-a confruntat cu mari probleme, cu ridicarea costului educației și scăderea numărului de elevi și studenți înscriși. Multe sisteme naționale de educație au trebuit să închidă ușile unor institute de învățământ. În fața acestei situații, s-a lansat un proiect de revitalizare a sistemului educațional, pe trei ani. Patru sarcini majore au fost stabilite, astfel că eforturile să se concentreze asupra:

1. Valorilor credinței și consacrării
2. Calificării academice și aducătoare de valoare
3. Marketing-ul
4. Strategiilor financiare alternative pentru finanțarea educației adventiste.

În Diviziunea Nord Americană a funcționat în anul școlar 1989—1990 un număr de 1.093 școli elementare și academii pentru juniori și 93 academii pentru seniori cu 66.217 elevi și 12 școli de educație superioară cu 16.992 studenți.

INSTITUTUL DE EVANGHELISM

În Diviziunea Nord—Americană funcționează institutul de evanghelistism pentru instruirea studenților seminariilor teologice, a pastorilor și a membrilor laici interesați în evanghelistism. Programul analitic se axează pe activitatea practică de câștigare de suflete. În perioada 1985—1990, 404 studenți au fost instruiți în acest institut. Majoritatea din aceștia slujesc ca pastori în cadrul diviziunii sau sînt angajați expres în activități evanghelistice. Ca rezultat al activității lor, 456 persoane au fost botezate.

SĂNĂTATE ȘI TEMPERANȚĂ

Primul Congres Internațional cu privire la hrana vegetariană pentru adventiști, în cooperare cu Școala Publică de Sănătate din cadrul Uni-

versității Loma Linda și Sistemul Adventist de Sănătate, a adus în atenția națională preocuparea conducerii adventiste din acest sector de foarte mare interes astăzi.

Organizația cunoscută sub numele de „Colegiatul Adventist pentru o viață mai bună” (CABL) a fost extinsă, oferind burse pentru ajutorarea studenților din centrele noastre universitare. Broșuri informative anuale au fost puse la dispoziția celor interesați.

Într-o țară în care problema drogurilor este o problemă națională, „Health Connection” (cunoscută și ca Narcotics Education Inc.), s-a dezvoltat ca un centru al Diviziunii Nord Americane pentru „Sănătate și temperanță”. Un bogat material audiovizual (precum și cărți, reviste și broșuri contribuie la educația tineretului și la lupta împotriva toxicomaniei. Tot în direcția aceasta, se folosește noul program „Breath Plan to Stop Smoking” (Planul unei bune respirații contra fumatului) și, mai bine de 70% din membrii bisericii, conduc acum aceste seminarii cu foarte bune rezultate.

Convenții ale tineretului pentru prevenirea folosirii drogurilor au avut loc, la care au participat mai bine de 2530 de tineri și câteva sute de adulți. Această nouă abordare a luptei pentru o societate liberă de primejdia drogurilor a fost foarte bine primită.

Asociația adventistă a surorilor medicale, lucrînd împreună cu Departamentul Sănătate și Temperanță, a desfășurat programe deosebite pentru dezvoltarea profesională a surorilor medicale, zeci de mii de dolari cheltuindu-se cu aceste programe. Comisia pentru educarea surorilor medicale, ce reprezintă cele 11 școli de surori medicale pe care le avem, lucrează pentru o mai mare dezvoltare a acestei categorii de lucrătoare pentru binele și sănătatea maselor.

BIROUL DE RELAȚII INTERUMANE

Biroul de relații inter—umane este un prețios ajutor pentru diviziunea în împlinirea misiunii ei prin:

1. Crearea unor condiții de înțelegere, unitate și comuniune între toate grupele etnice, culturale, naționale și sociale ce sînt parte a familiei advente.

2. Promovarea unei atmosfere de interacțiune între membri și acceptarea persoanelor ce sînt diferite de celelalte, avînd la bază faptul că imaginea, chipul divin a fost pus pe fiecare ființă umană.

3. Anticiparea și prevenirea tensiunilor și înțelegerilor greșite între angajați, între sexe și nivele diferite de cultură și între membrii comunităților.

4. Asigurarea că tuturor membrilor li se dau depline ocazii pentru a-și folosi darurile și iscusința pentru întărirea bisericii.

De fapt, misiunea biroului pentru relații inter—umane poate fi împărțită în patru mari compartimente: relațiile dintre angajați și angajați, soluționarea problemelor sau disputelor dintre membri, rolul femeii și problemele minorităților (incluzînd grupurile etnice, cei handicapați și pensionarii). Strategia ei reactivă și productivă pentru atingerea țintei se materializează prin următorul program:

1. Educație (seminarii, grupe de lucru, activități culturale, comisiile de femei, resurse umane și profesionale, ocazii egale și alte formule nou create, Mentorship Strategy).

2. Resurse și informații (Centru pentru relații umane de la Universitatea Andrews, recensăminte, date statistice, stringerea de date, rapoarte de activitate etc.).

3. Scrieri și publicind (articole, manuscrise, cărți despre unitate, diversitate culturală, rolul femeilor și alte subiecte privind relațiile umane).

4. Cercetare și dezvoltare (masă rotundă a celor din conducere, depozit al iscusinței slujbei, procedee ale DNA pentru conciliere și rezolvare a disputelor, formule specializate, grupe de lucru autonome, generare de idei).

Biroul pentru relații inter—umane utilizează resursele voluntarilor și ale profesioniștilor pentru atingerea obiectivelor sale. Comitetul pentru relații interumane este format din 35 de membri ce se întîlnesc o dată pe an, angajîndu-se în discuții destinate să întărească programul bisericii pentru relații interumane.

Slujirea multilingvă. Grupe de diferite limbi fac ca ele să constituie „cîmpul misionar de acasă”. Acesta cuprinde segmente ale societății ce nu vorbesc engleza, surdo-muții, comunitatea evreiască și grupurile de indieni, vechii locuitori ai Americii. Lucrarea cu aceste grupări implică o varietate de servicii și preocupări.

În cadrul Diviziunii Nord—Americane, acest serviciu coordonează lucrarea cu comunitățile ce nu sînt de limbă engleză, se îngrijește de traducerea în limbile respective a lecțiilor Școlii de Sabat, cărți și materiale pentru evanghelizare, prelegeri pentru Săptămîna de rugăciune etc.

Pentru comunitatea iudeilor (evreilor), se publică revista „Shabbat Sha-

com", coordonată de Clifford Goldstein, care este bine primită în rândurile populației evreiești.

În prezent, doi pastori slujesc surdo-muților. În activitatea lor, se ocupă de studiile sau lecturile biblice, lecțiile pentru Școala de Sabat, casele video, mijloace cu care se vestește Evanghelia.

SERVICIILE FILANTROPICE PENTRU INSTITUȚII

În perioada 1985—1989, colegiile și universitățile adventiste din America de Nord au strâns 87,9 milioane dolari ca ajutor filantropic voluntar. Academicele adventiste au strâns 4,8 milioane dolari. Spitalele din sistemul medical adventist au primit mai bine de 66 milioane dolari. În total, s-au investit mai bine de 158 milioane dolari în programele educaționale și medicale, acești bani venind în mare măsură din izvoarele neadventiste.

Din 1980, Sistemul Adventist de Sănătate, alături de Conferința Generală și Diviziunea Americii de Nord, a investit 1,4 milioane dolari în fondul de dezvoltare a spitalelor. Această investiție a ajutat 40 de spitale să primească 28 milioane în daruri filantropice în ultimii zece ani. Acest program va continua până în 1994.

LIBERTATE RELIGIOASĂ ȘI RELAȚII PUBLICE

Unele din prevederile legislative care ar putea afecta biserica și lucrarea ei sînt:

— punerea educației superioare — publică și particulară — sub controlul statului.

— Cerința legală ca toți aceia care doresc să dea informații sau siaturi în legătură cu problemele de nutriție, trebuie să aibă o calificare profesională.

— Încercarea de a cobori la 5 ani vârsta obligatorie de a merge la școală.

Departamentul relații publice și libertate religioasă, împreună cu cei nouă directori de la acest departament la nivelul conferințelor și cu ceilalți colaboratori ai lor, se consideră, în mod vital, angajați în lucrarea de evanghelizare. Când oamenii se hotărăsc să țină Sabatul, atunci experimentează prima lor încercare — sînt dați afară din slujbă din cauza Sabatului. Aceasta este adesea criza cea mai mare cu care sînt confrunțați noii membri. Cei ce se află în fruntea departamentului libertății religioase trebuie să intervină în ajutorul noilor membri care trec prin astfel de situații — la începutul noii lor vieți.

Departamentul relații publice și libertate religioasă, pe lângă faptul că trebuie să fie în permanență la curent și să cunoască legislația federală sau pe cea a statelor, el trebuie să urmărească îndeaproape legile duminicale la nivelul consiliilor orașelor sau în congres. Astăzi sînt mai puține legi duminicale, mult mai puține decît în ultimii ani, care să fie impuse.

PUBLICAȚII

În ultimii cinci ani, Departamentul publicații din Diviziunea Nord—Americă a trecut printr-o perioadă de tranziție. Comitetul de studii și ana-

liză a D.N.A., care a studiat lucrarea de publicații, a recomandat o reorganizare a acestui departament, care să aibă un comitet de coordonare a lucrării de colportaj, cu 14 subcomitete și finerea de cursuri.

În Florida, la Tampa, funcționează un institut pentru colportori, la care au luat parte mai bine de o mie de participanți. Pentru scopul acesta, s-a făcut un set de 30 de casețe video, care pun la dispoziția evanghelizatorilor cu cărți cele mai noi metode și tehnici de marketing.

De asemenea, la Andrews University, se ține un curs pentru conducătorii sau sefii colportorilor. Paralel cu aceasta, au avut loc două seminarii pentru colportori. Unul din Uniunea Canadiană, iar altul în Uniunea Columbia.

În perioada 1985—1990, s-a vîndut literatură în valoare de 113 milioane dolari și 7.817 suflete s-au botezat ca urmare a acestor contacte. Totalul

vînzărilor: Christian Record: 5,8 milioane dolari, Pacific Press, 78,7 milioane dolari și Review Adventist: 101 milioane dolari. Totalul: 194,5 milioane dolari.

CONCLUZIE ȘI APEL

Cele de mai sus nu reprezintă numai un raport statistic. Cifrele nu pot spune întreaga istorie, ci ele sînt o chemare, o provocare, un timp în care trebuie să lucrezi cît mai este încă ziua. Există atît de mult de făcut într-un timp atît de scurt. Ușile și geamurile ocaziilor se pot închide tot atît de repede cît s-au deschis.

Dumnezeu ne-a dat acest scurt timp de respiro, acest spațiu în timp, și noi trebuie să-l fructificăm. Fie ca această întîlnire să vadă biserica mișcîndu-se în unilate ca niciodată pînă acum prin aceste usi ale ocaziilor, rîscumpărînd vremea, împlinindu-ne lucrarea.

SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE ȘI MASS-MEDIA

Cea de-a 55-a sesiune a Conferinței Generale s-a bucurat de o deosebită atenție din partea mijloacelor mass-media. În primul rînd, desfășurarea lucrărilor a fost transmisă în direct la T.V. via satelit. În toată America și în alte țări, lucrările au putut fi urmărite pe micul ecran. De fapt, după terminarea lucrărilor, foarte mulți din cei cu care ne-am întîlnit, din diferite părți ale Americii, ne-au spus că au urmărit pe micul ecran desfășurarea lucrărilor sesiunii Conferinței Generale.

De asemenea, seară de seară, ca și în timpul zilei, posturile locale de radio și televiziune au transmis vești de la lucrările sesiunii. În presa locală se putea citi titluri ca:

- „Delegații sovietici sînt favorizii adventiștilor”
- „Adventiștii din Europa de răsărit vin la Indianapolis”
- „Schimbările din Europa de răsărit au influențat religia”
- „Conducătorii adventiști cheamă la un război, pe plan mondial, împotriva tutunului”
- „Românii participă la lucrări”
- „Adventiștii de Ziua a Șaptea resping întărirea prin binecuvîntare ca pastori a femeilor”

În fiecare seară, posturile locale de radio și televiziune transmiteau direct, din Hoosier Dome, o ediție specială care — în rezumat — prezenta evenimentele și hotărîrile mai importante ale zilei respective, din desfășurarea lucrărilor sesiunii Conferinței Generale.

În ziarul „The Indianapolis Star” de luni, 9 iulie a.c., se spunea: „Conferința Adventiștilor de Ziua a Șaptea care are loc în Hoosier Dome este realmente internațională în ton și număr. Nouăzeci la sută din membrii bisericii trăiesc în afara Statelor Unite. Astfel sînt reprezentate la lucrări 184 de țări cu mai bine de 2600 delegați la cea de-a 55-a conferință mondială.”

Pe lângă aceasta, se așteaptă să fie prezenți observatori din diferite țări din răsăritul Europei, o regiune în care biserica are un număr destul de mare de membri. Se estimează la 60.000 numărul adventiștilor din România.”

„Printre participanți se află conducători politici ce sînt Adventiști de Ziua a Șaptea: președintele insulei din Oceanul Pacific Națiunea Palan, Njirakel Etipson, care va lua cuvîntul în fața convenției vineri seara, și primul ministru al Ugandei, Samson Kisseka” (1 S/6 iulie a.c.).

„Libertatea religioasă este o idee nouă și emoționantă pentru Europa de răsărit, încît mai bine de 100 de Adventiști de Ziua a Șaptea din România vor veni la Indianapolis pe propria lor cheltuială, pentru a fi prezenți la lucrările conferinței lor mondiale”, a spus joi un purtător de cuvînt. „Românii vor fi cel mai numeros grup din Europa de răsărit care a luat parte vreodată la vreuna din lucrările Conferinței Mondiale Adventiste”, spunea Burton Shirley, directorul comunicații al Conferinței Generale A.Z.S. (1 S/6 iulie).

„Delegații la cea de-a 55-a Conferința Mondială au votat (1173 la 377) să accepte raportul unei comisii care spune că întărirea prin binecuvîntare ca pastori a femeilor produce sciziune în biserica mondială și, în consecință, nu se autorizează acest lucru” (The Courier Journal, 12 iulie).

„Cinci persoane oficiale Adventiste de Ziua a Șaptea din țările din răsăritul Europei care și-au căpătat de curînd o mai mare libertate, și-au

— Continuare în pag. 18-a —

Vineri, 13 Iulie — ultima zi a lucrărilor, secretarul Asociației Pastorați de Diviziunii Orientului Îndepărtat, V. F. Bocala, prezintă solia plină de nostalgie și interes: „Îl vom vedea în făgăduința puterii din Ziua

„Merg oare doi oameni împreună, fără să se învoiască” (Amos 3,3). Deosebiri cu privire la adorarea lui Dumnezeu, păzirea Sabatului, recreație, prietenii, folosirea resurselor financiare, educarea copiilor etc., adesea, la descurajare și, în final, la o

A PATRUSPREZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

Cincizecimii”. „Singura rațiune a existenței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în lumea aceasta este vestirea Evangheliei”. De aici, necesitatea ca această lucrare să fie făcută în puterea Duhului Sfânt.

Ted N. C. Wilson anunță deschiderea lucrărilor, iar J. N. Page înaltă rugăciunea de implorare a prezentei divine.

Lucrările sînt conduse de R. J. Kloosterhuis, care în deschidere dă cuvîntul lui J. V. Stevens, care avea de spus ceva încă de ieri, o problemă de procedură și care face diverse propuneri procedurale pentru viitoarele sesiuni ale Conferinței Generale. Se face remarcă (M. J. Boullier), că foarte mulți delegați lipsesc. La ora aceasta mai bine de 80% din locurile rezervate delegaților sînt goale.

R. Kloosterhuis face propunerea să se discute problemele legate de „Manualul Comunității” pentru a se putea termina aceste discuții astăzi.

Se supun discuției problemele, din Manualul Comunității, privind „Rugăciunea publică”, „Anunțarea serviciului Sîntei Cine”, lucrarea comitetului de numiri și prevederea ca atunci cînd se fac propuneri pentru funcțiile de conducere, comitetul de numiri să discute în prealabil cu cei în cauză. Se propune, deci, ca punctele 311, 313, 315, 316 și 317 de pe agenda sesiunii să fie luate în discuție. Propunerea se susține și se votează.

Însă, înainte de a se trece la discuții, se dă cuvîntul fr. D. A. Delafield, care prezintă pe următorii frați de la Conferința Generală, care cu ocazia prezentei sesiuni vor ieși la pensie: C. E. Bradford, G. I. Christo, W. T. Clark, J. N. Harris, F. L. Jones, L. S. Laughlin, Enoch Oliveira, R. W. Olson, R. Pelton, D. A. Roth și R. Spengler. Tuturor acestora li s-a adresat un cuvînt de mulțumire și apreciere pentru activitatea depusă.

R. Kloosterhuis propune să se discute punctul 318 de pe agenda, care se ocupă de raportul comitetului de numiri, specificîndu-se că raportul se adresează comunității și nu comitetului comunității. C. D. Watson, din partea comitetului Manualului Comunității, propune ca acest amendament să fie cuprins în Manualul Comunității. Propunerea este susținută și votată.

R. Kloosterhuis supune discuției punctul 319 de pe agenda sesiunii despre „curtenie și căsătorie”. Reformularea aduce o precizare sau mai bine zis păstrează o poziție bună, vechiul principiu advent:

completă pierdere a experienței creștine. Pentru aceste motive Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea descurajează căsătoria dintre adventiști și neadventiști. Pastorii adventiști nu sînt autorizați să officieze astfel de căsătorii” (MYP 434).

„Principala problemă aici”, spune W. F. Bresee, „este aceea dacă un pastor adventist poate să officieze sau nu căsătoria dintre un adventist și un neadventist. În vechiul Manual, se spune între un credincios și un necredincios, dar s-a găsit că acest cuvînt este ambiguu. Am încercat să explicăm de ce nu este ideal ca un adventist să se căsătorească cu un neadventist. Sînt opinii diferite în această problemă. Mulți span, atunci cînd un pastor officiază căsătoria unui adventist cu un neadventist, că nu este absolut nici o diferență, biserica nu ia nici o măsură împotriva celui în cauză. De fapt, punctul 22 din Funcțiile Fundamentale spune categoric: „Pentru creștin, legămintul căsătoriei este făcut față de Dumnezeu și față de partener și trebuie să intre în acest legămint numai partenerii care au aceeași credință”. Este nelipse ca un pastor să officieze o astfel de căsătorie.”

C. D. Watson propune ca recomandarea să fie primită așa cum este ea prezentată de comitetul pentru Manualul Comunității. Propunerea se susține. R. Kloosterhuis arată că sînt persoane ce doresc să ia cuvîntul. M. Wright face propunerea ca recomandarea să fie trimisă înapoi la comitet pentru studiu asupra folosirii adecvate a referinței biblice. R. Kloosterhuis pune la vot și recomandarea este votată. Deci problema se întoarce la comitet pentru restudiere.

Mai departe se supune discuției punctul 320 de pe agenda sesiunii. Aici se vorbește despre „Departamentul relații publice și libertate religioasă” la nivelul comunității. În acest amendament se prevede organizarea fiecărei comunități ca o asociație a libertății religioase, fiecare membru al comunității și, deci, al bisericii să fie un membru al acestei asociații. Pastorul comunității să fie și președintele asociației locale, o prevedere interesantă și necesară a fi realizată cît mai repede și la noi în țară.

Supusă votului, propunerea este votată.

Următorul punct se referă la Conferința Generală în sesiune ca fiind autoritatea supremă în biserică. Se acceptă și se votează. În continuare se supune discuției problema divor-

tului și a recăsătoririi. Aici, la această problemă s-a dat loc la discuții: H. F. Steenberg, care făcuse mai înainte o propunere, și-o retrage și cere ca întreaga problemă să fie trimisă înapoi comitetului pentru o mai profundă analiză și studiere a ei.

M. A. Finley întreabă dacă, în cazul că problema este trimisă înapoi comitetului spre restudiere, noi vom opera după prevederile vechiului manual. R. Kloosterhuis răspunde că este corect să procedăm așa. Propunerea este pusă la vot și, cu 416 pro și 189 contra, problema se trimite comitetului pentru restudiere. (De reținut că și aici, din cei peste 2.500 de delegați, numai 605 delegați au luat part la discuție și vot. Restul de 1.900?) Deci comitetul pentru Manualul Comunității va restudia problema în perioada următoare de cinci ani și o va readuce pe agenda viitoarei sesiuni a Conferinței Generale.

R. Kloosterhuis pune în discuție punctul 314 din agenda sesiunii, „revizuirea statutului asociației Căminul și Școala”. Scopul asociației este acela de a uni căminul, școala și biserica (comunitatea) în strădaniile lor de a oferi copiilor o educație în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, deci pentru promovarea înființării și menținerii de școli ale bisericii.

G. E. Akers, din partea departamentului educației, dă explicații arătînd că modificările propuse au de scop a întări activitatea asociației și a păstra mai bine apartenența la biserică. Se prevede ca să fie aleasă prin comitetul de numiri al comunității, componența comitetului de conducere, și nu de către comitetul comunității. De asemenea, se prevede ca acest comitet, comitetul asociației, să raporteze anual Departamentului educației de la conferința situația existentă. (Propunerea a fost susținută și votată.)

Se pune în discuție punctul 213 al agendei, recomandări în legătură cu „statutele și rîndurile organizatorice.”

F. C. Thomas arată că primele trei articole au fost discutate în sesiunile anterioare, acum urmează să discutăm art. IV, care se referă la sesiunile Conferinței Generale. S-a considerat că membrii comitetului „Constitution and Bylaws” să vină pe podium pentru a da explicații.

R. Kloosterhuis intervine spunînd că nu avem propus nici un amendament și, dacă trebuie să „filtrăm” sugestiile, aceasta o va face comitetul și nu noi, delegații. Se cer explicații (M. Ming). Kloosterhuis spune că se procedează ca și în cazul comitetului

— Continuare în pag. 16-a —

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în împlinirea făgăduinței puterii din Ziua Cincizecimi

Solia
devoțională

rostită

vineri

dimineața

13 iulie

1990

de

V. F. Bocala

Singura rațiune a existenței Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în această lume este vestirea Evangheliei. Aceasta este însărcinarea pe care Domnul Hristos a dat-o urmașilor Săi așa cum este raportată în Matei 24,14. Și marele apostol al neamurilor spune că noi suntem ambasadori ai lui Hristos ca să vorbim pentru El, pentru a împăca lumea cu Dumnezeu (2 Cor. 5,10.20).

„Toți cei care primesc viața lui Hristos sint sfințiți pentru lucrarea de mîntuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru această lucrare și toți aceia care iau asupra lor sînta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos“ (H.L.L. 822).

Toată puterea în cer și pe pămînt este făgăduită bisericii Sale, dacă aceasta își aduce la îndeplinire lucrarea chemării ei de a face ucenici din toate neamurile (vezi Matei 28,18.19). Marele EU SÎNT spune: „Și iată că Eu sint cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“ (vers. 20).

REÎNVIORAREA PRECEDE ZIUA CINCIZECIMII

Mai înainte de Ziua Cincizecimii, Domnul Hristos a făgăduit: „ci veți primi o putere cînd Se va pogori Duhul Sfînt peste voi“ (Fapte 1,8).

Această putere a fost experimentată de biserica primilor creștini. Dar reînvierea precede Ziua Cincizecimii. Întregul corp al bisericii primilor creștini a fost unit în lucrarea reînvierei. Raportul sacru spune că „toți aceștia stăruiau

cu un cuget în rugăciune și cereri (vers. 14).

În Ziua Cincizecimii flacăra viului Dumnezeu ardea în inimile poporului Său, aprinse prin viața lor de rugăciune. Biserica a început în experiența reînvierei. O încheiem noi, oare, în ritualism? Ei erau bărbați și feme plini de zel, de foc sfînt, fără să aibă vreo diplomă academică. Astăzi mulți au diplome academice, dar... nu au zel..., nu au foc. Ei se aflau acolo, în camera de sus, agonizînd. Astăzi noi mergem spre sala de ospăț organizîndu-ne. Reînvierea este amînată pentru că viața de rugăciune este slabă, șubredă. O persoană care se roagă va părăsi drumul păcatului, iar o persoană ce păcătuiește va părăsi rugăciunea.

Rugăciunea are ca rezultat împlinirea făgăduinței cu privire la puterea Zilei Cincizecimii.

Cînd vorbim despre eliberare și libertate, totdeauna îmi vine în minte Patrick Henry. Lumea iubitoare, dornică de eliberare, a immortalizat cuvîntul rostit de el în cadrul convenției statului Virginia la 23 martie 1775: „Este viața atît de scumpă sau pacea atît de dulce încît să fie cumpărată cu prețul lanțurilor sclaviei? Ferească-ne Dumnezeu Cel Atotputernic! Nu știu ce poziție vor lua alții, dar, în ceea ce mă privește, dă-mi libertatea sau, de nu, moartea!“

Frați și surori, cea mai teribilă sclavie ce există în biserica de astăzi este **sclavia păcatului**. Repetăm noi, oare, păcatele israeliților care au făcut ca mil dintre ei să rămînă în pustie fără să vadă țara făgăduinței?

Pavel spunea: „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții voștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise, toți au mâncat aceeași mîncare duhovnicească... Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întîmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei“ (1 Cor. 10,1—6).

Pavel notează patru lucruri rele care au împiedicat pe mulți israeliți să intre în țara făgăduinței. Acestea sînt:

1. „Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei... Poporul a șezut să mînce și să bea, și s-au sculat să joace“ (v.7). Ei deveniseră „mai mult iubitori de plăceri decît iubitori de Dumnezeu“ (2 Tim. 3,4).

2. „Să nu curvim, cum au făcut unii din ei așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii (1 Cor. 10,8).

3. „Să nu ispitim pe Domnul cum L-au ispitit unii din ei“ (v. 9). Ei au ispitit pe Domnul îndoindu-se de prezența Sa. S-au certat cu Moise cerîndu-i să le dea apă la Masa și Meriba, spunînd: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?“ (Exod 17,7). Păcatele lor au făcut inimile lor să fie împietrite astfel încît n-au mai simțit prezența lui Dumnezeu cu ei.

4. „Să nu cîrțiți, cum au cîrțit unii din ei“ (1 Cor. 10,10). Ne place să cîntăm: „Doamne, dimineața auzi-mi vocea ce-o înalț spre Tine“. Ce fel de voce înălțăm noi la tronul lui Dumnezeu? Și apoi... „prezentînd la tronul Tatălui Său cîntările și plîngerile noastre“... Ce generație murmurătoare și plîngăreață sîntem?

„Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pildă și au fost scrise pentru învățătura noastră“ (v. 11).

Leonard Ravenhill, în cartea sa „Why Revival Tarries — De ce întîrziere reinvierea“, parafrazează pe Patrick Henry: „Este oare viața mea atît de scumpă și atît de captivantă încît să fie cumpărată cu prețul necredincioșiei mele și cu uscăciunea lipsei rugăciunii din

viața mea? La bara judecării finale a lui Dumnezeu milioanele de suflete ce vor pieri mă vor acuza oare de materialism îmbrăcat cu citeva texte biblice?

Ferească-mă Dumnezeul Cel Atotputernic! Nu știu ce drum vor lua ceilalți. Cit despre mine, dă-mi reinviere în suflet și în comunitate și în națiunea mea. Sau, de nu..., dă-mi moartea.“

Aici este chemarea pentru o deplină reinviere:

„Sunăți cu trîmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Stringeți poporul, țineți o adunare sfîntă! Aduceți pe bătrîni, stringeți copiii, și chiar pruncul de la țîță! Să iasă mirele din cămara lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plîngă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeu lor?“ (Ioel 2,15—17))

Avem și astăzi nevoile de Iosua să conducă poporul lui

Dumnezeu în țara făgăduinței. Frate, tu poți fi unul dintre ei. Soră, Dumnezeu te poate folosi. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are astăzi nevoie urgentă de reinviere pentru ca să vadă pe Hristos în făgăduința puterii din Ziua Cincizecimii. Prin prorocul Ioel Dumnezeu spune: „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și ploaie tîrzie, ca odinioară“ (v. 23).

Ploaie tîrzie — sau repetarea Zilei Cincizecimii — face referire la Duhul Sfînt dat credincioșilor într-o măsură mult mai abundentă decît s-a dat vreodată, astfel încît solia ultimei avertizări se va transforma într-o mare strigare pentru a pregăti pe cei sinceri pentru secerișul Evangheliei mai înainte de revenirea Domnului.

EFACTELE PUTERII FĂGADUITE

Privind înapoi, la experiența bisericii creștine primare, vedem aceste efecte ale puterii făgăduite în timpul Zilei Cincizecimii:

INTERVIU CU PASTORUL MURRAY HOUSE, AVONDALE-AUSTRALIA

Multe generații de adventiști din Australia au urmărit cu mult interes lucrările Bisericii Advente din România. Informații și istorioare despre această lucrare ne-au parvenit în Australia încă de acum 70—80 de ani. Imi amintesc că tatăl meu, care era pastor, absolvent al seminarului din Avondale promoția 1939, plîngea atunci cînd auzea despre greutățile prin care treceau atunci frații noștri din România.

Mulți au citit fiecare paragraf din ziare și revista Times ca să aște se mai întîmplă și ce influență vor avea evenimentele acestea asupra vestirii întregii solii îngerești în această parte a lumii.

Pentru noi este semnificativ faptul că Biserica Adventistă din România este cea mai mare din Europa, întrebîndu-ne și căutînd a înțelege de ce lucrarea lui Dumnezeu s-a dezvoltat atît de bine în România.

Ca pastor al comunității Avondale-Australia, doresc să spun, scumpilor mei frați și surori din România..., Dumnezeu să vă binecuvînteze pentru a face față problemelor ce vă confruntă, mergînd înainte și făcînd planuri mai mari, așa cum n-ați visat vreodată. Să întindeți mai mult țăruișii cortului și să realizați planurile pe care Dumnezeu le are pentru dv.

Dumnezeu să vă binecuvînteze și Duhul Său cel Sfînt să Se reverse peste tineretul bisericii, căci tineretul trebuie să fie cuprins în experiența ploii tîrzii.

Colegiul Adventist din Avondale a pregătit și trimis mulți misionari și continuă să facă și în prezent acest lucru. Sînt sigur că cei patru sute trezeci de tineri ai Colegiului Avondale sînt bucuroși să transmită prin mine, bisericii și tineretului din România, cele mai bune urări. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Dumitru Popa

1. Biserica era plină de putere spre a vesti solia mântuirii cu îndrăzneală (Fapte 4,31). Mii au fost cîştigați la Hristos (Fapte 2,41; 4,4; 5,14).

2. Biserica era unită: „Mulțimea celor ce crezuseră, erau o inimă și un suflet” (Fapte 4,32).

3. Toți cei ce formau corpul bisericii au dat sprijinul lor total bisericii. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus... Căci nu era nici unul printre ei care să ducă lipsă, toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vindute și-l puneau la picioarele apostolilor, apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie” (v. 33—35).

4. Într-un timp scurt lumea întreagă a fost evanghelizată. Vestirea Mîntuitorului crucificat și înviat s-a transformat într-o mare strigare și uceniciei „au răscolit lumea” (Fapte 17,6).

VREM SĂ VEDEM PE ISUS

Lumea are nevoie de Isus. Biserica trebuie să experimenteze învierea lui Lazăr pentru a atrage atenția vecinilor asupra Domnului Isus. Capitoul al doisprezecelea din Evanghelia lui Ioan ne spune că, „cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți... o mare mulțime de iudei au aflat că Isus era în Betania și au venit acolo nu numai pentru Isus, ci ca să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți” (vers. 1—9).

Tragedia creștinismului de astăzi este aceea că avem prea mulți oameni morți la amvoane rostind prea multe predici moarte la prea mulți oameni morți. Predicarea lipsită de putere nici nu mișcă și nici nu schimbă viața oamenilor pentru că ea este hrănită într-un suflet lipsit de focul zelului pentru Hristos și de rugăciune. Avem nevoie să fim vizitați de Hristos. Avem nevoie de o înviere spirituală, astfel încît oamenii să vină să vadă atît pe Isus cît și noua noastră viață în Hristos.

Influența lui Lazăr înviat din morți s-a întins în lung și-n lat. „Mulțimi au venit să-l

vadă”. Mulți iudei au fost convertiți la Isus datorită lui: „Fariseii au zis deci între ei: ‘Vedeți că nu cîștigați nimic: iată că lumea se duce după El’ (Ioan 12,19).

Necredincioșii erau atrași spre biserica lui Lazăr. Versetul 20 ne spune că niște greci se suiseră să se închine la praznic la templul din Ierusalim. Ei erau străini în turma lui Israel, erau dintre neamuri. Și totuși, ei au venit și, cînd au văzut pe Filip. — ucenicul lui Isus, l-au rugat: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus” (v. 21).

Aceasta este chemarea, lucrarea creștinismului de astăzi. Aceasta este chemarea, lucrarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea — aceea de a descoperi lumii pe Isus.

Cît de adevărate și de frumoase sînt cuvintele cîntecului: „De ceea ce lumea are nevoie astăzi este Isus, chiar și numai o privire a Lui!” Mulți își fac probleme cu privire la viitor, mulți sînt flămînzi, mulți au cămine sfărîmate și mulți își pierd încrederea în această viață. Lumea este într-o criză politică, economică, socială și decădere spirituală. În profunzimea inimii a milioane de oameni se află strigătul: „Am vrea să vedem pe Isus”. Este biserica gata să răspundă acestui strigăt? Acestei cerințe?

Putem spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

SABATUL DIN 14 IULIE 1990

(Urmare din pag. 8-a)

evanghelizarea omenirii, dar, din nefericire, mulți dintre noi nu ne-am lăsat evanghelizați de... Evanghelia.

AVEM NEVOIE SĂ FIM VIZITAȚI DE ISUS! În prea multe inimi Evanghelia n-a fost lăsată să alunge ura, interesul meschin, fățărnicia și mișcarea în cercul îngust al intereselor personale. de grup sau de grupare.

Cită răspundere apasă asupra noastră!

Încrezător că Hristos era cu el, Pavel declara: „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la Mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi” (Filip. 4,9).

„Am vrea să vedem pe Isus”. Poate lumea să vadă pe Isus în mine? Poate lumea să vadă pe Isus în tine? Este timpul să vedem pe Isus în puterea făgăduită a Zilei Cincizecimii.

Frați și surori din întreaga lume, fii și fiice ale lui Dumnezeu! Noi iubim această biserică și dorim să vedem pe Isus în generația aceasta. Să ne unim în lucrarea de reînviere. Să dăm la o parte plăcerile ce sînt neplăcute lui Dumnezeu. La o parte cu idolii din lumea aceasta! La o parte cu imoralitatea sexuală! În lături cu murmurarea!

Apelul apostolului Pavel este:

„Vă îndemn fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit, într-un gînd și o simțire” (1 Cor. 1,10). Reînvierea și unitatea preced Ziua Cincizecimii. Să lăsăm ca reînvierea și unitatea să aibă loc acum și să-L vedem în făgăduința puterii Zilei Cincizecimii.

Este timpul ca Domnul să vină. Trăim acum ultimele zile, mai înainte domniei mileniului cu cei sfinți.

Să ne rugăm pentru ploaia tîrzie ca ea să coboare acum. Fie ca ultima solie de avertizare să se transforme în marea strigare de jur împrejurul lumii și-L vom vedea în făgăduința puterii din Ziua Cincizecimii.

Strigătul sufletului obosit de hărțuierile unei vieți obositoare se înalță spre cei ce slujesc Viului Dumnezeu...

„Domnilor, am vrea să vedem pe Isus.” Este Biserica, sînt eu și dv. în situația ca oamenii să vadă pe Isus în viața și activitatea noastră?

Dumitru Popa

Ultima întâlnire de lucru a actualei Sesiuni a Conferinței Generale. Așa cum arăta J. Mager, secretar al Asociației pastorale, Diviziunea Euro-Africa, în cadrul ședințelor de lucru „am discutat și am avut chiar dispute, am fost de acord sau nu am fost de acord cu unele probleme. Am votat pentru sau împotriva propunerilor aduse în discuție. Am cântat și ne-am rugat împreună călăuziți și sub binecuvântarea Duhului Sfânt. Am trăit cu toții, în ultimile zile spiritul unității ce există în milocul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

B. Thorp anunță cântarea de deschidere și A. Pätzke înalță rugăciunea de implorare a prezenței divine. K. J. Mittleider, vicepreședinte al Conferinței Generale conduce această ultimă ședință de lucru a celei de a cincizeci și cincea Sesiuni a Conferinței Generale. El face referire la faptul că pentru a menține o convenție ca aceasta este nevoie de aportul multor oameni. Invită acum pe D. E. Robinson, managerul acestei sesiuni, care spune că a început să lucreze la organizarea ei cu șapte ani în urmă. Apoi, prezintă trei oficialități din Utrecht, Olanda, unde va avea loc următoarea Sesiune a Conferinței Generale din 1995. D. E. Robinson mai prezintă o serie de persoane care împreună cu el s-au ocupat și au răspuns de organizarea și buna desfășurare a acestor lucrări.

K. J. Mittleider spune în continuare că azi după amiază am văzut multe persoane care au trudit ca lucrările să meargă bine. Dar, așa cum știm, întotdeauna trebuie să fie un cap care să conducă. Au fost multe gituri care uneori au întors acest cap într-o direcție sau în alta și au fost multe corpuri, dar trebuie să aducem mulțumire celui care a trebuit să ia o hotărâre: D. E. Robinson. (aplauze).

În această după amiază Elisabeth Sterndale atrage atenția tuturor asupra faptului că sînt prea puține surori în organele de conducere, făcînd un apel la folosirea puterii creatoare a femeilor în comitetele executive ale Uniunii și Conferințelor.

P. A. Gordon de la E. G. White Estate, prezintă o rezoluție în legătură cu Spiritul Profetic spunînd: „Din 1867 am votat rezoluții speciale și recomandări privind Spiritul Profetic. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost în mod deosebit binecuvîntată cu acest dar. Propun să votăm această rezoluție (se votează. Rezoluția se publică separat).

B. Beach, directorul Conferinței Generale pentru libertate religioasă și secretar al Asociației Mondiale pentru libertate religioasă prezintă o serie de oaspeți și actuale sesiuni.

— A. Goldie, reprezentant al alianței mondiale Baptiste.

— I. Patterson, reprezentantul bisericii Fraților (Moravi).

— Mary Beth Neal, reprezentînd societatea religioasă a prietenilor.

— V. Burford, reprezentînd biserica păzitorilor sabbatului, Biserica lui Dumnezeu (de Ziua a Șaptea). „Nu bucurăm spune B. B. Beach, că sînt împreună cu noi în acest Sabat”. (aplauze).

K. J. Mittleider: „Sînt bucuros astăzi că am privilegiul de a vă prezenta un bărbat pe care îl consider un prieten al meu: C. Hodges, secretar-adjunct al departamentului de stat al Statelor Unite, care va înalța și rugăciunea de binecuvîntare la încheierea acestor lucrări.

S. Young: Sîntem datori față de cei care au condus aceste lucrări. N-a fost o lucrare ușoară. Sper că vă alăturați mie în a aduce mulțumirile noastre celor ce au condus aceste lucrări.

C. Hodges înalță rugăciunea de binecuvîntare.

A CINCISPREZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU A CELEI DE A 55-a SESIUNI A CONFERINȚEI GENERALE

Leito, directorul Conferinței Generale pentru „Slujirea Bisericii” prezintă un raport al Comitetului de Numiri pentru ocuparea diferitelor funcții pentru buna desfășurare a activității departamentelor (Tineret, Viața de Familie, Școala de Sabat), propuneri ce se votează.

Ultimul punct (312) de pe agendă este în legătură cu „Șiinta Cină”. O reformulare a modului în care trebuie să se desfășoare întreg programul Șintel Cine (pusă la vot, propunerea este votată).

Cu aceasta lucrările s-au terminat. Pentru o nouă perioadă de cinci ani, Conferința Generală și Diviziunile și-au organizat activitatea, acele roți în roți, cum vedea profetul lui Dumnezeu în simbolistica Bibliei, organizația bisericii lui Dumnezeu.

Să ne rugăm ca Duhul Sfînt să fie puterea care să pună în mișcare această puternică mașinărie, pentru ca solia mîntuirii să ajungă cel mai repede și pe deplin la orice națiune, limbă și popor.

D. POPA

A PATRUSPREZECEA ȘEDINȚĂ DE LUCRU

Urmare din pag. 12-a

de numiri. Propunerile nu se discută în sală, ci se fac comitetului, care le analizează. C. B. Rock face referire la niște rînduiri care reglementează posibilitățile procedurale (Robert's Rules of Orders). M. Ming susține însă că acele rînduiri nu se aplică în acest caz, spunînd că este nedrept și neînțelept să apelăm la aceste prevederi. Comitetul pentru statute și rînduiri organizatorice (Constitution and Bylaws), activează numai în perioada sesiunii, deci nu poate rezolva problema în afara lucrărilor acesteia. Urmează o serie de discuții asupra procedurii și se votează. Nu se propune nici un amendament din sală, iar cei ce au de făcut propuneri sau sugestii să le facă prin comitete organizatorice existente.

La propunerea lui N. H. Slates se pune la vot și se votează toate propunerile privind „Constitution and Bylaws”. Se face, de asemenea, propunerea de transmitere de către președintele ședinței de lucru (R. Kloosterhuis) a tuturor problemelor discutate comitetului de conducere al corporației Conferinței Generale, propus de comitetul de numiri, cu următoarea componență: K. H. Bahr, H. W. Baptiste, M. A. Bediako, W. E. Carson, G. T. Carter, G. H. Crumley, R. S. Folkenberg, D. F. Gilbert, W. L. Johns, A. C. McClure, R. E. Osborn,

Rowena R. Rick, D. E. Robinson, F. G. Thomas, G. Ralph Thompson.

R. S. Folkenberg, președintele Conferinței Generale, face următoarea declarație: „A lucra în comitetul de numiri în timpul sesiunii Conferinței Generale este epuizant nu numai din punct de vedere fizic, ci și emoțional. Gîndiți-vă că acest grup de lucru, prin simpla apăsare pe un buton a afectat viața multora. Sînt recunoscător pentru faptul că acest comitet a trebuit să facă acest lucru de multe ori în fiecare zi atunci cînd au votat conform convingerilor lor.

Invit pe podium pe D. B. Hills, președintele acestui comitet, care a făcut o bună lucrare păstrînd totul în ordine. O sarcină dificilă, dar de care s-a achitat foarte bine”.

D. B. Hills: „Comitetul de numiri al actualei sesiuni a Conferinței Generale și-a terminat lucrarea ce i-a fost încredințată, așa cum se reflectă în raportul pe care-l prezintă. În activitatea sa, comitetul de numiri apreciază prezența președintelui Conferinței Generale la lucrările lui.”

D. B. Hills invită pe secretarul comitetului, B. Reaves, să prezinte lista finală a lucrărilor. Lista cuprinde propuneri de completare a diferitelor departamente cu personalul necesar la Conferința Generală, Diviziunea

— Continuare în pag. 8-a —

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

Îl vom vedea în Harul Mîntuitor al Golgotei!

Mesajul
devoțional
prezentat
vineri
seara
13 iulie 1990

de

Charles E. Bradford,
Președintele Diviziunii Nord-
Americane

Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului... Și ce voi zice... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul acesta!... Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpînitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12,23—32).

MISIUNEA DOMNULUI HRISTOS

Ispășirea, Domnul Hristos înălțat pe o cruce este adevărul proeminent, chintesența răs-cumpărării. Lumina ce curge ca un fluviu de la Calvar, iluminînd întreaga istorie a mîntuirii. „Taina crucii explică toate celelalte taine“ (G.C./652). Aici îl putem vedea mai bine, putem vedea înălțimea și profunzimea iubirii Sale, mînia Sa împotriva păcatului care este realmente temperatura iubirii Sale, cum și prețul pe care El a fost dispus să-l plătească pentru a scăpa universul de acest blestem — păcatul. Calvarul a fost întîlnirea fixată pe care Domnul Hristos trebuia s-o onoreze. Glorificarea și moartea pe cruce sînt sinonime. El trebuia să fie glorificat, El trebuia să fie înălțat. Aceasta era ora. „Și ce voi zice... Tată, izbăvește-Mă de ceasul acesta? Nu, acesta este motivul pentru care am venit pînă la ceasul acesta...“

Taylor Bunch obișnuia să povestească despre un soldat rănit în timpul primului război mondial, căruia doctorul i-a spus că

nu mai are de trăit decît numai cîteva ore. Acesta s-a întors cu fața la perete și după cîteva minute de tăcere a fost auzit spunînd, ca un răspuns la propriile lui gînduri: „Da, pentru aceasta am venit aici“.

De cînd s-a rostit Geneza 3,15, din veșniciile trecute, Domnul Isus Și-a înțeles misiunea. El Se afla deja pe drumul ciocnirii cu puterile întunericului. El a considerat ca fiind înjositor a sta la discuție cu Satana și a ales războiul, lupta, conflictul, pînă la sfîrșit.

PENDULUL

Cariera lui Isus din Nazaret, așa cum a văzut-o Ioan, poate fi asemuită cu un pendul care se mișcă în sus și în jos. Miștarea spre în jos a început cu intruparea Lui și a ajuns pînă la punctul cel mai de jos odată cu respingerea Aceluia care „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit“. Pînă cînd El a spus cu lacrimi, „o, Ierusalime, Ierusalime, ți se va lăsa casa pustie“.

Dar mergerea spre în sus a început cu suferințele Sale și a atins punctul culminant cu moartea Sa. Să reținem de cîte ori El spunea că Fiul omului trebuie să fie înălțat așa cum Moise a înălțat șarpele în pustie (Ioan 3,14). Cursa spre în sus a pendulului a început în Ghetsemani. Începînd de aici se produce o schimbare în direcție: „Merg la Tatăl Meu“. Suferința, moartea, învierea și înălțarea, toate acestea fac parte dintr-o acțiune unică, continuă, indivizibilă și indisolubilă. „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la

dreapta lui Dumnezeu și mijloacele pentru noi" (Rom. 8,34). „Hristos crucificat pentru păcatele noastre, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat în slavă, iată știința mântuirii pe care trebuie s-o învățăm noi înșine și să învățăm și pe alții!" (8 T/287).

PROCLAMAȚIA UNIVERSALĂ

Marea tranzacție, ratificarea legământului, nu trebuia să fie făcută într-un colț, ci în modul cel mai public, în fața tuturor. Isaia a văzut pe Robul... suferind, pe Mesia „înălțat foarte sus" (Is. 52,13). Crucea a fost înălțată între cer și pământ. Ea trebuia să fie o mărturie puternică și vizibilă. „A dezbrăcat domniile și stăpînirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce" (Col. 2,15).

Orice referire la El ca fiind înălțat, este o referire la crucificarea Lui. El trebuia să fie înălțat astfel încît să cunoaștem că El este Mesia. Toate acestea ca o împlinire a profeției, „Cînd veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sînt" (Ioan 8,28).

El Se numește pe Sine „Eu sînt Cel ce Sînt", Unul care există mai înainte de Avraam, Instrumentul activ al creației și răscumpărării. Cel care aduce la îndeplinire voința Tatălui Său, Unul în care viața este originală, neimprumutată, nederivată, singurul care poate spune „Eu sînt Cel ce Sînt", care poate să spună „Eu sînt Acela care am adus la existență lucrurile". Și chiar dacă oamenii răi care au luat parte la crucificarea Lui L-au proclamat, deși fără să gîndească, a fi ceea ce El a spus că era: „ISUS DIN NAZARET, REGELE IUDEILOR" (Ioan 19,19). Astfel au scris ei și au pus deasupra capului Său. În ebraică, greacă și latină ei au dat o proclamație universală în aceste trei limbi.

CUCERIRILE DOMNULUI HRISTOS

„Acum, prințul acestei lumi va fi aruncat afară". Ceasul care a adus gloriificarea lui Isus, a adus, de asemenea, expulzarea lui Satana. El este

aruncat afară. Capul Său este zdrobit, soarta sa este sigilată, activitatea sa este limitată.

„Și cînd Hristos, în agonia Sa pe cruce, a strigat: 'S-a sfîrșit' (Ioan 19,30), un strigăt de triumf a răsunit prin toate lumile și chiar în cer. Marea luptă ce se desfășura de atîta timp în această lume, era acum tranșată și Hristos era biruitor" (1 FIB/62).

Isus trebuia să-și descopere pieptul pentru a primi lovitura morții, astfel ca împărăția Satanei să poată fi doborîită. El a

cuprins doi stîlpi gemeni ai păcatului și morții. Prin moartea Sa El a distrus „pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul" (Evrei 2,14).

Satana, omul cel puternic este dezarmat atît de categoric, de eficient, încît nu-și mai poate ține captivii. El nu mai putea acuza pe aleșii lui Dumnezeu sau să pîndească pe ingeri atunci cînd aceștia ies din curțile cerului" și înaintea lor să acuze pe frații lui Hristos" (D.A./761).

INTERVIU CU CARLOS MADLEY

Redactor al revistei News Letter

În birourile „Review and Herald" din Hoosier Dome, am avut o discuție cu redactorul revistei News Letter, care era interesat în activitatea editorială din România. Cu această ocazie Carlos Madley a binevoit să răspundă la întrebările următoare:

Întrebare: Așteptați ceva deosebit de la aceste lucrări?

Răspuns: De la biserica lui Dumnezeu a anului 1990, aștept o creștere fără precedent. Aștept un progres nemai întîlnit al lucrării. Sînt optimist în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu nu numai în Răsăritul Europei, ci și în țările musulmane ale lumii.

Întrebare: Ce părere aveți despre viața spirituală a Bisericii?

Răspuns: În multe părți ale lumii, viața spirituală a bisericii se dezvoltă bine. În alte părți ea prezintă probleme. Există mult materialism și secularism cu care ne confruntăm. Biserica este atît de vastă și trebuie să facă față diferitelor probleme... Dar sînt optimist.

D. POPA

SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE ȘI MASS MEDIA

Urmare din pag. 11-a

exprimat astăzi (patru iulie) recunoștința lor față de America, cu ocazia celei de-a 55-a sesiuni a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea care începe astăzi, 5 iulie".

„De aproape 50 de ani România a fost fără libertate", a spus N. Dumitrescu, 63 de ani, din București, președintele Uniunii de Conferințe a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. „Acum, după revoluția din 22 decembrie, ne bucurăm de o adevărată libertate.

Apreciem foarte mult Statelor Unite ale Americii pentru că ne-a dat un exemplu de libertate și modul în care s-o păstrăm. În ciuda mării distanțe dintre Statele Unite și România, există puternice legături de prietenie între noi.

Cu ocazia acestei zile a Independenței Americii spun: 'Dumnezeu să binecuvînteze America'. Sînt fericit că mă allu în America cu această ocazie" (J. N. 5 iulie).

„N. Dumitrescu, spune: 'După 22 decembrie (cînd regimul a fost răsturnat) situația s-a schimbat radical în legătură cu poziția bisericii (Biserica Ortodoxă de răsărit)'. Cu referire la recunoașterea oficială de către stat a unei singure biserici, el a spus: 'Noi nu sîntem de acord cu această poziție. Toate bisericile trebuie să fie egale'.

Delegatul român spunea că în timpul regimului comunist Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost recunoscută, dar guvernantii doreau să știe totul despre activitatea ei, cum de exemplu, cîți s-au botezat, devenind membri ai Bisericii. 'Mulți veneau în Ungaria să fie botezați', spunea Szigetli" (Indianapolis News/4 iulie).

Delegații țărilor din răsăritul Europei s-au bucurat — în adevăr — de o atenție deosebită din partea mijloacelor mass-media din Indianapolis.

În stilul vechi al revivaliștilor din secolul trecut C. Bradford cheamă pe ascultători la pocăință și la botezul cu Duhul Sfânt în timp ce W. Phipps cântă: „Lângă crucea ta”

CRUCEA — UN PUTERNIC MAGNET

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți omenii” (Ioan 12,32). Crucea devine un magnet mai puternic decât toate minunile Sale. El este investit cu putere mintuitoare. „Lumea nu va fi convertită prin darul limbilor sau prin facerea de minuni, ci prin predicarea lui Isus cel răstignit” (T.M./424).

Socotelile au fost rezolvate la cruce. În singele Său există răscumpărarea deplină și fără plată. „Păcatele noastre au fost așezate asupra lui Hristos, sintem pedepsiți în Hristos, pentru ca neprihănirea Lui să ne poată fi acordată nouă — care nu mai umblăm după firea pămîntească ci după Duhul... Păcatul a fost pus în seama Lui și în favoarea noastră” (Questions on Doctrines pag. 672).

Să gîndim la acest lucru. Aceste păcate ale noastre au fost puse asupra Lui: nelegiuirea noastră, călcările noastre de lege, căderile noastre, eșecurile noastre. Acestea toate și-au primit pedeapsa în El. El a devenit om, astfel încît să poată primi pedeapsa ce se cuvenea nouă. Nu poate fi vorba de punerea de o parte a dreptății. Păcatul trebuia pedepsit. Și acest lucru a fost realizat la Golgota. Apoi, păcatele noastre au fost îndepărtate, luate de la noi de către El. El le-a aruncat în fundul mării. El le-a șters

ca un nor. El le-a îndepărtat de noi tot atît de departe cît este răsăritul de apus.

Dar este ceva mai mult. El a pus totul în seama Sa, în conțul Său pentru noi. El a „fost tratat cum meritam noi să fim tratați, pentru ca noi să putem fi tratați cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era partea noastră, ca noi să putem primi viața ce era a Lui” (Hristos Lumina Lumii/17).

MÎNTUIRE EFICIENTĂ

Golgota înseamnă mai mult decât acoperirea păcatului și a declara poporul neprihănit. Aceasta nu este o teorie înțeleaptă pentru salvarea omenirii și nici nu este o amnistie generală. Este ceva mult mai mult. Este, așa cum spunea titlul acestei predici, „harul mîntuitor”. Mîntuire eficientă.. Noi n-am pornit numai cu o situație curată, ci am pornit cu toată neprihănirea Lui pusă în conțul nostru. Toate înepuizabilele posibilități ale cerului vor să fie cerute și primite de noi. Calvarul este începutul mersului spre sus a pendulului. Strîns legat de aceasta este revărsarea Duhului Sfînt și deschiderea plină de însemnătate a legăturii cu cerul.

Advențiștii de Ziua a Șaptea vor fi de acord cu Martin Luther cînd acesta a spus că „sînt unii care se vor dispensa de învățatură cu privire la cruce, dar un creștinism fără cruce va fi Evanghelia mutilată, neputincioasă, jefuită de întreaga ei eficiență, jefuită de întreaga ei slavă” (Our Firm Foundation 1/427).

D.L. Moody obișnuia să spună mereu și mereu: „Sîngele este cel care a făcut aceasta”. Să nu existe nici o împușinare a ispășirii sau a nevoii ispășirii printre noi. Cunosc cîteva din diferitele teorii cu privire la ispășire. Toate acestea sînt prea mici. Toate sînt nepotrivite. Hristos a fost exemplul nostru. Moartea Sa face apel la noi, trezește simpatiile noastre. Dar în cazul meu este nevoie de ceva mai mult. Ce poate spăla și îndepărta păcatele mele? Nimic altceva decît sîngele Domnului Hristos.

Advențiștii de Ziua a Șaptea cred că moartea era necesară. Moartea celui de al doilea Adam, reprezentantul omului. A sosit timpul pentru Advențiștii de Ziua a Șaptea ca să-L înalțe mai sus și tot mai sus pe El (Hristos). Aceasta trebuie să fie tema noastră Și atunci cînd

W. PHIPPS — Lîngă crucea ta.

ne ocupăm cu o astfel de temă, „păcatul se va calma și liniști. Scenele Calvarului trezesc emoții profunde. Față de un astfel de subiect vei fi scuzat dacă manifesti entuziasm” (2 T/213). Dorothy Sayers spunea cindva: „Dacă aceasta este întunecat, posomorit, atunci — pentru numele lui Dumnezeu — ce mai merită să fie numit emoționant?” (Our Firm Foundation, vol. 1/429).

Albert Schweitzer, marele teolog, medic, misionar, muzician, umanist, s-a angajat într-un studiu pe care l-a numit „În căutarea lui Isus cel istoric”. Schweitzer a ajuns la concluzia că Isus a murit ca un om deosebit, dezamăgit de faptul că Împărăția pe care El a vestit-o nu s-a realizat în timpul Său, „ci a fost ciopârțită de roatele istoriei”. Alți teologi remarcă faptul că crucea a fost o nefericită încăierare (învălmășală) în sala cetății. Ei înfățișează pe Isus ca o figură patetică, o victimă, un martir dus în eroare. Dar nu acesta este Hristos căruia noi îi slujim. El n-a fost sfirtecat de roțile istoriei. El a luat în mînile Sale roata istoriei și a devenit Domnul ei. Cu o mînă El Se îngrijește de trecut iar cu cealaltă conduce viitorul și asigură astfel buna lui desfășurare. Prin brațul Său cel puternic El cîștigă biruința (Ps. 98,1). El a îndepărtat tronul uzurpatorului și l-a înlocuit cu propria Lui cruce. Cu o mînă El a cuprins tronul lui Dumnezeu iar cu cealaltă, omenirea căzută. Prin acea ispășire El a făcut pace și împăcare.

Omul Isus a făcut o muncă migăloasă. El a îndepărtat tronul uzurpatorului din locul său, proeminent, așezat acolo prin minciună și greșită reprezentare a caracterului lui Dumnezeu și a așezat crucea Sa deasupra. Buzele cele slabe de tină nu vor putea niciodată explica așa cum se cuvîne această știință a mîntuirii. Dar cu toți o experimentăm, o trăim în inimile noastre. Nu avem altceva

de făcut decît să ingenuchem sau „atîns cel mai înalt loc la în uimire, adorare și teamă. Și care poate aspira omul” (A.A./cei care se înclină astfel aici, 210).

SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE INDIANAPOLIS

Interviu cu W. COOPER

Fratele W. Cooper a fost timp îndelungat în activitatea bisericii. În decursul anilor am avut ocazia să ne cunoaștem și să ne apropiem mai mult. Reîntîlnindu-ne la Indianapolis, mi-a solicitat un interviu referitor la situația din România și noua condiție în care își desfășoară activitatea Biserica Adventistă.

În încheiere mi-a declarat :

„Am lucrat patruzeci și șase de ani în cadrul bisericii. De un an și jumătate sînt la pensie. Sînt prezent aici la Sesiunea Conferinței Generale ca invitat al comitetului Conferinței Generale (delegat at large). Am venit să văd și să mă întilnesc cu mulți prieteni de diferite naționalități și din diferite părți ale lumii. Am speranța că această sesiune va cimentă mai mult pe copiii lui Dumnezeu de pretutindeni. Vorbind în general, se pare că biserica noastră cunoaște astăzi anumite fracționări, în mod deosebit în țările apusene și de aceea cred că trebuie să aibă loc un dialog mai amplu. Nu știu dacă acest lucru se va realiza cu această ocazie, dar ceva trebuie să se facă.

Consider că schimbarea în conducerea Conferinței Generale va da o nouă dimensiune lucrării, o nouă înțelegere între oameni.

Fratele Wilson a realizat o puternică conducere în biserică în ultimii ani. Schimbarea însă este bună, ca să permită unui alt om, mai tînăr, să folosească talanții săi. Sper că în viitor va fi mai multă delegare a autorității, fapt ce va întări biserica, pentru că biserica nu este și nu trebuie să fie un om sau reflectarea unui om, ci reflectarea multor oameni.

D. POPA : Ați dori să adresați cîteva cuvinte Bisericii din România în noile condiții create în țara noastră ?

Doresc să spun că aici, în America, există o mare admirație pentru români și România. De-a lungul anilor am auzit că populația și biserica din România au avut de suferit din cauza restricțiilor, că nu s-au bucurat nici de libertatea politică, nici de cea religioasă. Sper că poporul român va avea acum noi ocazii să se exprime și să ajute și pe alți oameni să înțeleagă valoarea libertății. Mă îndoiesc că aici, unde este leagănul libertății, prețuim cum se cuvîne, această libertate, față de aceia cărora le-a fost refuzată ani de-a rîndul. Cred că România a dat restului lumii un mare exemplu de felul în care copiii lui Dumnezeu și-au păstrat încrederea în Dumnezeu, atunci cînd au fost nevoiți să facă față multor situații grele. Sînt încîntat de modul în care lucrarea crește și se dezvoltă în România. Am vorbit ieri cu un medic din România. Mi-a spus că ei clădesc o biserică, povestindu-mi cum membri au investit în această casă de rugăciune muncă, timp și mijloace, pentru o clădire așa de mare. Aceasta constituie o mărturie deosebită dată oamenilor în favoarea Evangheliei. Am o mare admirație pentru ceea ce Dv. ați făcut și faceți acolo.

Spiritul ce a fost atît de mult timp reprimat, acum a irupt și ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvînteze. Să binecuvînteze El întreaga frățietate adventă și pe toți oamenii, pe toți creștinii din România, căci trebuie să ne apropiem de toți oamenii cu iubire, aceasta ca parte a mărturiei noastre creștine, căci toți sîntem o parte a trupului lui Hristos“.

Dumitru Popa

hotărît de comitetul Diviziunii și Uniunii respective.

Discuțiile purtate deschis au lăsat să se întrezărească, pentru viitor, probleme cu mult mai profunde implicații, avîndu-se în vedere că de multe ori în cadrul discuțiilor s-a ridicat

nevoia realizării, în viața bisericii, a rugăciunii Domnului Hristos: „ca toți să fie una”. El a invitat pe toți, pastori sau membrii laici, administratori sau evangheliști, tineri sau în vîrstă, toți — în cercul lor personal, în comunitate și biserică,

Sabatul din 14 iulie 1990

Cînd lucrările cele de-a 15-a ședințe de lucru s-au încheiat, vineri după amiază, 13 iulie, iar C. Hodges, înalt funcționar al Departamentului de Stat a înălțat rugăciunea de binecuvîntare după ce, în prealabil, lucrările comitetului de numiri și a celorlalte comitete de lucru și-au prezentat ultimile rapoarte, lucrările acestei deosebit de importante sesiuni a Conferinței Generale s-au încheiat. Lucrările și rezultatele ei vor rămîne mult timp în amintirea celor ce au luat parte la ele și a întregii biserici de peste șase milioane de credincioși.

Timp de opt zile, cei aproximativ 2500 de delegați au ales un nou președinte al Conferinței Generale, noi președinți ai Diviziunilor Americii de Nord, Asiei de Sud și Pacificului de Sud, au votat împotriva întăririi prin binecuvîntare a femeilor ca pastori ai bisericii, au votat o moțiune prin care se cere reducerea cu 20% a personalului Conferinței Generale, au revizuit o serie de prevederi cuprinse în „Constitution and Bylaws”, au votat pentru menținerea — în continuare — a departamentului „Church Ministry” (Slujirea Bisericii), au votat înființarea celei de-a 11-a diviziuni a Uniunii Sovietice și a trei noi Uniuni de Misiuni în Africa și Inter-America, au adoptat o nouă „Strategie Globală” și au aprobat importante modificări în Manualul Comunității, printre care cea mai controversată (și sub aspectul voturilor) — autorizarea misiionarilor și pastorilor-ajutori să officieze serviciul divin al botezului și căsătoriei, dacă a fost întărit ca prezbiter (aceasta atît pentru bărbați cît și pentru femei) și dacă acest lucru este

problema influenței culturii unui popor asupra principiilor organizatorice sau doctrinare (problema păzirii Sabatului, etc.).

Punctul de maximă intensitate l-a constituit Sabatul din 14 iulie, începînd de vineri seara, cînd, într-un mod deosebit, fr. Bradford fost vice-președinte al Conferinței Generale și fost președinte al Diviziunii Nord Americane, ne-a vorbit despre „**Îl vom vedea în harul mîntuitor al Golgotei**”. Ca vorbitor, C. Bradford este unic și inimitabil. În stilul vechi al revivaliștilor din secolul trecut, C. Bradford a chemat pe ascultători la pocăință și la botezul cu Duhul Sfînt în puterea ploii tîrzii, în timp ce Wintley Phipps cînta: „Lîngă crucea Tă”. În stilul său caracteristic, cu vocea sa sonoră în care punea toată puterea sufletului său, pare că îl aud și acum spîhînd: „Atunci cînd Satana, arhivrajmașul bate la ușa inimii tale îspîtindu-te, deschide ușa cu hotărîre și spune-i: „Lasă-mă în pace cu ispitele tale. Mai bine te-ai gîndi la viitorul tău.” Apelul său patetic a impresionat profund. „Hristos și El răstîgnit. Acolo, la piciorul crucii este locul cel mai înalt pe care omul îl poate atinge.”

Sîmbătă dimineața, Școala de Sabat pentru toată suflarea: leagăn, copii, juniori, majori. Școala de Sabat rămîne un pivot al păstrării și creșterii în biserică noastră.

Noul președinte al Conferinței Generale a prezentat cuvîntul său adresat nu numai celor prezenți, ci întregii biserici. Chiar dacă n-a prezentat un program al bisericii pentru următorii cinci ani, a subliniat

între noi și cei din jurul nostru — să facem poduri de legătură spre inimile pe care să le depunem la piciorul crucii Domnului Hristos.

După amiază, program festiv. Muzică instrumentală, — soliști, de pe întreg pămîntul. Apoi parada misionară. Peste 600 de persoane, în coloratele și frumoasele lor costume naționale, desfășurînd 202 steaguri ce reprezentau steagurile țarilor din cele 11 diviziuni, au înfățișat această armonioasă familie a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Inspirator și emoționant!

Reprezentarea misionară a acestei sesiuni-sau parada misionară — a fost mai inspirată decît în trecut. Prezența lor în sală, localizarea de scene din trecutul și prezentul istoriei noastre în sală, parcurgerea de către delegați a sălii spre a se grupa pe podium, toate au constituit simbolul unității întregului corp al bisericii.

În final, prezentarea uluitoare a scenelor revenirii Domnului Hristos, pe fascicule de lumină lasser, a impresionat profund. În adevăr, „ceea ce ochiul n-a văzut...” aceea vor vedea cei mîntuiți la revenirea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Aproximativ 40000—50000 de oaspeți au venit la Indianapolis pentru a petrece împreună ultimul Sabat. Au fost și multe surori și frați plecați din țară mai recent sau de mai mult timp, un grup destul de frumos. Au fost mulți care au venit din țară special pentru această ocazie. Și cheltuiala și oboseala drumului au fost răsplătite.

Cînd luminile din Hoosier Dome au început să se stingă și

Continuare în pag. 8-a

We Shall Behold Him

CONFERINȚA GENERALĂ '90

ÎL VOM VEDEA

Mesajul
devoțional
prezentat
sîmbătă
dimineața
14 iulie
1990

de

R. Folkenberg,
Președintele Conferinței Generale

Delegați, conducători ai bisericii, vizitatori din lumea întreagă, prieteni din Indianapolis și vouă celor ce urmăriți la televiziune acest program, este privilegiul meu acela de a vă transmite dorința unei ferice zile de Sabat.

Așa cum știți, nu am avut planul de a vă predica astăzi de aici. Este uluitor cum prioritățile cuiva se pot schimba atunci cînd intervine Comitetul de Numiri.

Aș dori să folosesc primele cîteva momente împărtășind cu dv. aprecierea deosebită pentru viața și activitatea de slujire a lui Neal C. Wilson. Nu pot să înlocuiesc pe Neal Wilson și nici nu voi încerca. El a purtat povara a patru, cinci oameni și a condus această biserică într-un timp de vădită înaintare în cadrul celor 1000 de zile de Seceriș și Seceriș 90.

În timpul administrației sale, numărul de membri adventiști ce s-au adăugat bisericii a fost de 1500 pe zi, lucrarea s-a deschis și s-a extins în Uniunea Sovietică, a avut loc o reformulare a principiilor fundamentale de credință, ce s-au publicat, participarea minorităților la lucrarea bisericii s-a extins în mod dramatic, o stație „Adventist World Radio“ a luat ființă în Guam și biserica dezvoltă o strategie globală programată pînă în anul 2000.

Am rugat pe fratele Wilson să folosească iscusința sa ambasadorială în folosul bisericii. Vom continua să beneficiem de talentele și capacitățile sale considerabile.

El a păstrat multe și diverse elemente din această biserică într-o singură familie. Sint sigur că veți sta alături de mine spunînd: „Îți mulțumesc Neal pentru tot ceea ce ai făcut pen-

tru biserica lui Dumnezeu. Dumnezeu să te binecuvînteze pe tine și pe Elinor“.

În dimineața aceasta nu am de gînd să vorbesc schițînd agenda activității pentru următorii cinci ani. Acest lucru îl vom face împreună ca biserică. Vă invit să vă închinați împreună cu mine în timp ce voi împărtășiți cu dv. convingerile mele profunde despre biserica aceasta pe care o iubesc.

Ați observat vreodată că oamenii sint foarte interesați în cunoașterea ultimelor cuvinte ale unui om pe patul morții? Cînd oamenii își dau seama că se apropie de momentul morții, atunci cuvintele lor capătă o importanță deosebită.

Ultimele cuvinte ale Domnului Hristos sint foarte importante. În mod deosebit ultimele cuvinte pe care El le-a rostit în rugăciune. Ultimul lucru pe care El l-a făcut, mai înainte de a trece peste valea Chedronului spre grădina Ghetsemani, a fost să se roage.

Ellen G. White spunea: „Citiți și studiați cu atenție rugăciunea pe care Domnul Hristos a înălțat-o chiar înaintea judecării Sale raportată în capitolul șaptesprezece din Evanghelia lui Ioan. Urmăriți învățăturile ei, și veți fi aduși la unitate. Singura noastră nădejde de a ajunge în cer este aceea de a fi una cu Hristos și apoi în și prin Hristos, noi vom fi una unul cu celălalt“ (The Upword Look, pag. 141).

Eram probabil în clasa a noua. Tatăl meu era pastor. Eu descoperisem căile neascultării.

Este lesne de înțeles că lucrul acesta preocupa și întrista foarte mult pe părinții mei. Într-o dimineață, în perioada aceea de răutate și încăpăținare, m-am sculat foarte devreme și am văzut lumină în

biroului tatălui meu. Curios să știu cine s-a sculat așa de dimineață, am mers la ușă și eram gata să o deschid, când am auzit vocea tatălui meu rugându-se. Nu era o rugăciune tăcută. Îl puteam auzi revărsându-și inima înaintea lui Dumnezeu pentru mine. Faptul că am auzit pe tatăl meu prezentându-mă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, aceasta mi-a schimbat viața.

ISUS S-A RUGAT PENTRU NOI

Ultimul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut mai înainte de a pași în grădina Ghetsemani a fost acela de a se ruga pentru noi.

Să ne îndreptăm către această rugăciune din Ioan capitolul 17. Vom găsi că în prima parte a rugăciunii Sale El se roagă pentru Sine, în partea a doua a rugăciunii El se roagă pentru ucenicii Săi, iar în final, în vers. 20—26, Domnul Isus Se roagă pentru noi: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor“ (Ioan 17,20). Aceștia sîntem noi.

În ultimele cuvinte roștite în rugăciune mai înainte de a porni pe drumul crucii, ce a spus El? Continuă în vers. 21: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“.

Isus Se roagă pentru noi, biserica Sa din 1990 în acea rugăciune.

El nu Se roagă ca toți să arătăm la fel.

El nu Se roagă ca toți să vorbim aceeași limbă.

El nu Se roagă ca toți să gândim la fel.

El Se roagă ca noi să fim una — uniți — exact așa cum El și Tatăl sînt una. De ce a făcut El din unitate subiectul ultimei și celei mai lungi rugăciuni pe care a înălțat-o? În ultima parte a versetului 21 El ne spune motivul: „Pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“. De ce va crede lumea în Isus Hristos? Pentru că poporul Său este una, unul cu celălalt, după cum Isus este una cu Dumnezeu. Unitatea noastră este o mărturie pentru puterea Domnului Hristos. Ea este ex-

primată în iubire și bunăvoință față de celălalt. Unitatea noastră este evangheliism. Unitatea nu pentru noi ci pentru a mișca această lume și a o pune în acțiune în lumea aceasta.

În această săptămînă care a trecut, am petrecut multe ore discutînd rolul femeii în biserica noastră. Sînt bucuros că biserica noastră a recunoscut rolul femeilor și contribuția pe care ele o aduc în biserică. Ușile sînt deschise pentru toate, avînd în vedere că unitatea noastră ne pune în mișcare ne împinge — spre Împărăția lui Dumnezeu.

Ellen G. White scria: „Argumentul cel mai convingător pe care-l putem prezenta lumii despre misiunea Domnului Hristos se află într-o perfectă unitate. În măsura unității noastre cu Hristos va fi și puterea noastră de salvare de suflete“ (Our High Calling pag. 170).

Biserica din 1990, cu aproape 6,5 milioane de membri, trebuie să facă față unor probleme diferite de acelea cărora biserica a trebuit să le față față în 1960, cu 1,2 milioane de membri. O biserică ce se dezvoltă rapid și care anticipează atingerea numărului de 11,5 milioane de membri în anul 2000, este foarte diferită de biserica părinților noștri. Cum putem răspunde rugăciunii Domnului Isus — ca această biserică, așa de mare, atît de diversă, atît de globală să poată să fie una?

Un lucru îl știm în mod sigur: eu nu pot face ca această biserică să fie una. Vreau să-mi deschid inima față de dv. Știu că în propria mea putere sînt incapabil pentru sarcina aceasta. Siguranța mea însă este în cunoașterea faptului că Isus este Conducătorul acestei biserici. Așa cum citim în Efeseni 5,23: „Hristos este capul bisericii, El, Mîntuitorul trupului“. Prind, de asemenea, putere știind că sînt dependent de trupul lui Hristos, biserica Sa.

Unitatea acestei biserici se află în aceea că ești o parte a trupului lui Hristos. Atunci cînd privim unul la celălalt, atunci deosebirile devin aparente și neunirea este inevitabilă. Dar cînd privim la Isus, El ne strînge laolaltă.

Biserica noastră este zidită pe Isus Hristos. Ea este zidită pe Cuvîntul Său. Așa cum spunea serva Domnului: „Vă recomand această Carte“.

Ea este zidită pe solia Sa — un timp al sfîrșitului și al judecării — o solie a ceasului de față pe care trebuie să o vestim lumii.

Ea este zidită pe misiunea Sa, ce ne-a fost dată în Matei 28,19—20. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh“.

Este bazată pe sfinții Săi îmbrăcați în Spiritul Său călăuziți de viziunea profetică și sfatul solului Său.

EXPLORAȚII NOI METODE

Siguranța bisericii întemeiată pe Hristos — este în stare să exploreze noi metode. Ellen White scria: „Nu trebuie să fie nici o regulă fixă. Lucrarea noastră este o lucrare progresivă și trebuie să se lase loc pentru metode care să fie îmbunătățite. Dar sub călăuzirea Duhului Sfînt, unitatea trebuie să fie și va fi păstrată“ (Evangh. 105).

Avem un important sistem al organizației dar și cea mai bună organizație are nevoie de auto-evaluări periodice. În decursul timpului o organizație tînde să fie motivată mai puțin și tot mai puțin de înțelegerea misiunii ei și devine din ce în ce mai mult birocratică. Păstrarea conservatoare a structurii se face în detrimentul misiunii ca preocupare principală a bisericii, asemenea pompierilor care își lustruiesc atît de mult mașinile de intervenție încît nu mai au timp să răspundă cînd se dă alarma unui incendiu. Trebuie să ne concentrăm asupra misiunii și nu asupra mecanismului.

Cînd conducătorii prezintă o clar viziune bisericii, puțini oameni vor simți că este de datoria lor, că trebuie să meargă în afara bisericii pentru a realiza visul lor. Cînd conducătorii, prin deschiderea lor și conflucrarea cu cerul realizează în biserica noastră onestitate, integritate și implicarea tuturor grupelor, resursele ce în prezent merg în afara bisericii, vor curge atunci prin biserică pentru împlinirea misiunii noastre.

Increderea membrilor în conducere este indispensabilă.

Doresc să spun un cuvânt pentru tineretul acestei biserici. Conducerea bisericii noastre, din perioada de început a ei, a fost tînără. Majoritatea părinților dv. vor spune că la 49 de ani sint tînăr pentru a fi președinte al Conferinței Generale. Dar James White avea 44 de ani cînd în 1865 a ocupat această poziție. J.H. Andrews avea 38 de ani cînd a fost ales, iar George J. Butler 37 de ani cînd a fost chemat ca președinte al Conferinței Generale. Uriah Smith a devenit redactor al revistei Review and Herald la 23 de ani, iar Dumnezeu a ales ca sol al Său o tînără de 17 ani. Această biserică a început ca o biserică a tinerilor. Dacă nu continuăm să fim părtași împreună cu cei tineri ai acestei biserici, nu vom avea o biserică pe care să le-o dăm. Să închidem ușa din spate a bisericii, deschizînd larg ușile slujirii și conducerii celor tineri.

Sînt recunoscător bisericii pentru că mi-a dat ocazia pentru a sluji, atunci cînd am fost tînăr. Sint a patra generație de adventiști, fiul unui misionar, puternic ancorat în toate învățăturile bisericii noastre.

Recunosc principiul SOLA SCRIPTURA din biserica noastră și cred în lumina călăuzitoare a Spiritului Profetic. În timp ce ne dezvoltăm creștem în viitor, nu trebuie să distrugem rădăcinile noastre. Cu cît este mai puternică rădăcina sistemului, cu atît mai mare, mai rămuros și mai sigur va crește eopacul. Nu trebuie să îngăduim presiunilor ce se fac pentru o schimbare a societății să slăbească atașamentul nostru față de pietrele fundamentale ale bisericii noastre și nici nu trebuie să ne îngăduim să primejduim viitorul nostru gîndind în modul în care se gîdea în secolul al XIX-lea. Noi trebuie să comunicăm învățătura, doctrina noastră oamenilor din acest deceniu și astfel vor fi noi căi de a le exprima fără să schimbăm principiile pe care ele sînt fundamentate. Cele douăzeci și șapte de puncte fundamentale de credință ale bisericii noastre lucrate pe nivelul Scripturilor sînt destul

de puternice spre a rezista ceretării gîndirii creștine.

Unica noastră identitate și învățatură nu trebuie să fie o barieră în calea oamenilor ci un pod pentru ei. Ei trebuie să simtă că este un loc pentru ei în biserică. Noi avem nevoie de o biserică ce este deschisă oamenilor, astfel încît evangelismul nostru să aibă succes. Unitatea și unicitatea noastră trebuie să rezulte în mărturia pe care o dăm.

Am auzit nu de mult despre un oaspete ce nu era obișnuit cu credința și practicile Adventiștilor de Ziua a Șaptea, dar care era foarte dornică să învețe cît mai mult. După ce a luat parte la serviciile divine dintr-o comunitate timp de mai multe săptămîni, s-a hotărît să participe la o masă cîmpenească după adunare. Știînd că majoritatea adventiștilor sint vegetarieni, ea a căutat pînă cînd a găsit o rețetă pentru un preparat fără carne. Ea a venit la această masă cîmpenească (potluck) și a așezat pe masă farfuria ei cu cele ce a pregătit, însă numai ca să fie criticată sever de către o membră a bisericii pentru că preparatul ei avea brînză în componența mîncării respective. Nu mai este necesar să spunem că ea n-a mai venit la comunitate.

Unii membri se consideră liberi să critice comportamentul unui alt semen al său păcătos și el, uitînd că numai Fiul lui Dumnezeu, Cel fără de păcat are dreptul să judece comportamentul altuia. Domnul Isus S-a ocupat foarte direct de membri bisericii care aduceau pe păcătoși la El, cerîndu-I să-i pedepsească. „Cine este fără de păcat să arunce primul cu piatra“. El a vrut să spună că punerea în evidență a păcatului este o lucrare a lui Isus Cel fără de păcat. Iar Domnul Isus a eliminat păcatul, nu cu piatra, ci cu o acceptare plină de iubire.

Cînd încercăm să judecăm pe alții, ignorînd poruncile din Matei 18, noi ne însușim prerogativele pe care Dumnezeu le-a rezervat pentru El — ceea ce corespunde descrierii blasfemiei. Adevărata prezență a Duhului Sfînt aduce convingere de păcat: păcatul meu și nicidecum păcatul altuia. Ruga mea

pentru biserica noastră este aceea că noi trebuie să fim una, fără răutate și critică.

Fratele Bradford spunea că în biserică „noi ne ostim rănille“. Este adevărat că uneori, atunci cînd oamenii se află în momentele lor cel mai slabe, în loc de a le da o mîna de ajutor, îi întrebăm de ce schiopătează. Putem fi tot atît de drepti și de distructivi în același timp. Cînd neprihănirea este folosită pentru a acuza pe alții, am nimicît atunci însemnătatea a ceea ce trebuie să fie drept. Somația Legii și profetilor este... „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... și... să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Matei 22,37—39).

Noi trebuie să împlinim visul Lisei Hewes de la Colegiul Canadian Union College, care scria în Adventist Review din ianuarie anul trecut despre visul ei în legătură cu biserica: „Un vis de un colorit deosebit desfășurat în inima mea, un vis ce-și are rădăcina în puterea lui Isus de a transforma pe bărbați și femei ce sint 'bisericosi', în ucenici cunoscuți, pentru iubirea lor. Ea se reflectă într-o dragoste ce valorifică și pune în folosință contribuția tinerilor 'rebeli' și a sfinților 'conservatori'“.

Ea continuă spunînd: „Am văzut comunități rugîndu-se cu o doamnă ce trăia din mila altora, alături de un dentist bine îmbrăcat.

Am văzut cum cîntecul copiilor despre 'Roșu și Galben', 'Negru și Alb', toți sint prețioși în fața lui Dumnezeu, constituînd un ghid atît pentru cei mici cît și pentru membri comitetului.

Am văzut pe cel paralizat pe căruciorul său venind la amvon pentru a înălța laudele inimilor noastre.

În scurt, visul meu este un vis al toleranței și al compasiunii în acțiune“.

Un om conducea un seminar despre modul în care să zidești o comunitate. Seminarul avea loc într-un mare hotel. Oamenii s-au strîns laolaltă pentru seminar pentru a dezvolta sentimentul unității și al comunității în cadrul comunității. Semi-

mod neindicat, mi-am închis ochii și nu mi-am dat seama cât de mult am coborât. Când picioarele mele au atins fundul apei, mi-am aruncat ochii pe aparatul de măsurat adâncimea și arăta 135 picioare! Am privit în sus la lumina cea slabă de deasupra mea și am descoperit atunci un simțămînt al urgenței.

Lumea se înneacă într-o fințină adîncă de secularism, materialism și umanism. Nu a mai rămas mult aer și timpul este scurt. Aproximativ 1800 de grupe de 1.000.000 de oameni de jur împrejurul lumii sînt fără o prezență adventistă în mijlocul lor. Mai mult de 900 milioane de musulmani sînt aproape neatînși de creștinism. Apoi mai este China cu populația ei de un miliard de oameni. Zilnic mor mii fără să cunoască podul iubirii pe care Domnul Hristos l-a făcut spre acest pămînt. O... de am avea simțul urgenței pentru lucrarea noastră. Să punem capăt încorpelii noastre laodiceene și să ne dedicăm evanghelizării și iubirii. Să terminăm odată cu situația de a trece numai prin emoții.

Alaltăieri, soția mea s-a întilnit cu cîteva femei într-o grupă de rugăciune. Ea a găsit acolo, strînse laolaltă, femei din toată lumea, rugîndu-se ca puterea Duhului Sfînt să Se manifeste în întilnirile noastre. Ea a petrecut cu ele patru ore și a plecat sub impresia puterii rugăciunii. Da, în rugăciune este putere. Avem nevoie de mai multă rugăciune.

Tema Sesiunii Conferinței Generale a fost: **IL VOM VEDEA**". Nu numai **IL VOM VEDEA**, ci **L-AM VĂZUT**.

NOI L-AM VĂZUT

L-am văzut în 1830 cînd William Miller L-a văzut în profețiile lui Daniel.

L-am văzut în 1844 cînd ingerul a spus unei adolescente să privească din nou, dar să privească mai sus.

L-am văzut în 1874 cînd un evanghelist educat, J.N. Andrews a dus întreita solie îngerească dincolo de țarmul Americii.

L-am văzut în 1888 cînd E.G. White, împreună cu pastorii Jones și Waggoner ne-a pre-

zentat „neasemuitul farmec al Domnului Hristos”.

L-am văzut în viața lui H.M.S. Richards și William Fagal cînd au folosit mass-media pentru a se adresa lumii.

Nu numai că L-am văzut în istoria noastră, noi îl vedem astăzi.

Îl vedem la lucru în Papua, Noua Guinee, unde la șase tineri li s-a interzis de către părinții lor și de către părinții satului să aducă la îndeplinire hotărîrea lor de a se boteza în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Cînd ei au insistat să urmeze ceea ce le spune conștiința au fost legați bine și picioarele lor goale au fost împinse către o sobă încinsă. „Ne puteți omori”, au spus ei, dar noi trebuie să urmăm pe Isus”. A doua zi ei au fost atîrnați de un pom fără frunze și lăsați acolo, în soarele dogoritor, pînă cînd trupurilor lor erau pline de bășici din cauza arsurilor. Dar ei tot nu au cedat. În cele din urmă ei au fost legați strîns de o prăjină cum se obișnuiește a se lega porcii și duși la satul adventist, spunîndu-li-se să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Dar ei și-au găsit acolo o nouă familie.

L-am văzut în Iran, o regiune ce formează ținta strategiei globale, unde recent lucrătorii ADRA au primit permisiunea de a intra în această țară lovită de cutremur. La început viza a fost acordată pentru douăzeci și patru de ore, apoi pentru patruzeci și opt de ore, după aceea pentru treizeci de zile, pentru a hrăni pe cei flămînzi, a îmbrăca pe cei goi și a adăposti pe cei fără adăpost. Acum noi discutăm posibilitatea de a avea o stațiune acolo care să lucreze continuu.

Îl vedem în mica insulă St. Vicent din marea Caraibelor, unde marele efort evanghelic al lui Roosevelt Daniel din aprilie anul acesta, a atras mari mulțimi de oameni, încît celelate biserici s-au alarmat și poliția a cerut ca întilnirile să fie suspendate. Această publicitate făcută a atras mulțimi și mai mari și în final Cabinetul național a intervenit și 972 de suflete prețioase au fost botezate.

Îl vedem pe străzile New York-ului cu Juanita Kretschmer conducînd voluntari în slujirea milioanei de oameni ai orașului New York.

Îl vedem în lucrarea lui Craig Dossman, care în mijlocul orașului Los Angeles a început o lucrare pentru cei fără adăpost, dîndu-le masa de dimineată și rugîndu-se cu ei.

Îl vedem în administrația guvernamentală a lui Samson Kisekka, din Uganda și Ngiratkel Etpison din Papua, Noua Guinee, și a altor conducători guvernamentali adventiști.

Îl vedem în grupele cele mici de lucru ale lui Don James, a cărui comunitate și-a dublat numărul membrilor în 18 luni.

Îl vedem în lucrarea din Uniunea Sovietică, în care conducătorii bisericii care cîndva zăceau în închisoare sînt acum rugați să se întoarcă la închisori, dar nu ca deținuți, ci ca învățători ai valorilor scripturistice morale.

L-am văzut în trecutul nostru. Îl vedem în prezentul nostru. Și, sigur îl vom vedea pe norii cerului.

O națiune,
Un popor,
bogat și sărac, puternic și slab s-au strîns în brațele Domnului și Mintuitorului nostru.

Mă rog pentru **acea zi cînd** Îl vom vedea față către față.

Cînd împreună cu Ioan vom vedea un cer nou și un pămînt nou.

Vom vedea Noul Ierusalim coborînd din ceruri de la Dumnezeu.

Vom auzi pe Domnul Isus spunînd de pe tronul Său: „Acum, locuința lui Dumnezeu este cu oamenii”.

Vom simți atunci atingerea mîinii Sale ștergînd orice lacrimă din ochii noștri.

Nu vom mai trăi momentul morții și nici al bocetului, al plînsului și durerii, căci cele vechi s-au dus.

Privindu-L să pornim la acțiune strîngîndu-ne laolaltă în deplină unitate.

Împuterniciți de trecut,
Încurajați de prezent,
Inspirați de făgăduințele re-

feritoare la viitor,
Să lăudăm pe Dumnezeu,
frați și surori.

IATA-L! PRIVIȚI-L!

narul se desfășura cu succes și era cam pe la jumătatea timpului afectat pentru ținerea lui, când un băiat de serviciu (groom) al hotelului a venit la unul dintre participanții la acest seminar și i-a zis: „Eu nu știu ce faceți dv. în acest seminar, dar eu mă scol la trei dimineața... Mă primiți și pe mine?” El nu cunoștea nici un amănunt despre seminar, el știa un lucru și anume, că-i plăcea ceea ce a văzut. N-ar trebui oare ca biserica să fie la fel? Oamenii poate că nu vor înțelege totdeauna totul despre biserică, dar le va place ceea ce văd. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35).

Această iubire și unitate se va reflecta în lucrarea de evanghelizare — evanghelizare ce este obligatorie și inevitabilă. Rezultatul natural al unei inimi pline de iubire și siguranță în Isus va rezulta în dorința de a o împărtăși cu altcineva. Aceasta este vestea cea bună. Oamenii vor fi atrași atunci spre biserică la fel ca insectele spre lumină.

Această unitate nu înseamnă uniformitate. Dacă Dumnezeu ar fi dorit o biserică a uniformității atunci n-ar fi creat florile cu coloritul lor atît de variat și păsările cu felurile lor triluri. E.G. White cheamă la „unitate în diversitate”. „Mințile noastre nu gîndesc toate în aceeași direcție și nu ni s-a dat tuturor de făcut aceeași lucrare. Dumnezeu a dat fiecărui om lucrul său, după diferitele lui capacități” (5 B.C./1148).

CONSTRUIND PUNȚI

Am fost inspirați cu toții de dramaticile schimbări ce au transformat Europa de răsărit în ultimii doi ani. Cine poate uita imaginea dărîmării zidului Berlinului cu degetele și cu barosul? Națiunile nu doresc ziduri între ele. Oamenii nu doresc ziduri de separare între ele. Satana însă este maestru în ridicarea de ziduri.

Satana a ridicat un zid în jurul grădinii Edenului. Satana ridică ziduri între oameni. Satana ridică ziduri între culturi. Satana ridică ziduri între grupe de rase și limbi. Existența unei

Biserici Adventiste de Ziua a Șaptea unite, este o mărturie în întreaga lume pentru Împărăția lui Dumnezeu care dărîmă zidurile. Așa cum spune Pavel în Efeseni 2,14: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea”.

Ellen G. White spunea: „Frați și surori, vă avertizez: nu ridicați un zid de despărțire între diferitele naționalități. Din contră, căutați să-l dărîmați oriunde ar exista el. Noi trebuie să ne străduim să aducem totul în armonia ce există în Isus, lucrînd pentru un singur scop: mîntuirea semenilor noștri” (The Upward Look, pag. 281).

Un tîmplar a venit odată la o fermă și a întrebat dacă are ceva de lucru. Fermierul s-a gîndit puțin și apoi a spus: „Da, este ceva ce ai putea să faci pentru mine astăzi. Vezi pîriiașul acela de acolo dintre casa mea și a vecinului meu?” „Da!”, a răspuns tîmplarul. „Ei bine, el nu era acolo acum cîteva săptămîni, dar vecinul meu s-a dus la iazul său din partea de sus a pășunii, a luat plugul și a făcut albia pe care curge pîriiașul pentru ca să ne separe”.

Se pare că acești fermieri, ce erau vecini și timp de mulți ani fuseseră prieteni, au ajuns să se certe pentru o vacă rătăcită, fiecare spunînd că este a lui. Pornind de la această mică neînțelegere, s-au spus multe lucruri neplăcute și pîriiașul demonstra cum acești doi oameni, mult timp prieteni, s-au despărțit din cauza neînțelegerii dintre ei.

Fermierul a spus tîmplarului: „Vreau să iei scînduri din grămada aceea mare de scînduri de acolo și să-mi faci un gard între casele noastre, astfel încît să nu mai fie nevoie să văd pîriiașul său, casa sa și pe el”.

„Bine”, a răspuns tîmplarul, „cred că pot să fac acest lucru”.

După o zi întreagă de muncă, tîmplarul a terminat lucrarea. Cînd fermierul s-a întors din călătoria sa la oraș, ceea ce a văzut l-a uimit. Grămada sa de scînduri se transformase, nu într-un gard, ci într-un frumos podeț peste pîriiaș.

Pe cînd se pregătea să întreb pe tîmplar, vecinul său venea pe podețul cel nou spre el și îi spuse: „Tu ești mult prea bun. Îmi pare rău pentru modul cum m-am comportat în legătură cu vaca aceasta. Poți lua vaca. Vreau să o iei”. Și astfel, cei doi vecini și-au reînnoit prietenia.

Pe cînd tîmplarul își strîngea uneltele, fermierul îi spuse: „Nu, doresc să rămii. Mai am și alte proiecte pentru tine”. Tîmplarul s-a oprit puțin și apoi a spus: „Nu, nu pot rămîne. Știți, mai am multe alte poduri de construit”.

Frați și surori, avem poduri de construit, poduri între rase, limbă și idei. Poduri pe care noi le construim între noi sînt autostrăzi ce duc spre căminul nostru ceresc.

Noi nu trebuie să ne relaxăm, mindrindu-ne în cercul cel mic și omogen al grupului culturii din care facem parte, cu ghetoul nostru particular, privat, al oamenilor asemenea nouă, pretinzînd că sîntem familia lui Dumnezeu. Noi nu sîntem familia lui Dumnezeu decît numai atunci cînd construim poduri pentru toți oamenii din toate națiunile, în același fel în care Domnul nostru a făcut atunci cînd a construit un pod de la cer la pămînt. Strategia noastră globală poate fi o demonstrație practică a ceea ce înseamnă a trăi ca o familie a lui Dumnezeu. Domnul nostru S-a rugat „ca toți să fie una”. Este voința lui Dumnezeu ca zidurile să fie surpate și să se înalțe poduri.

Sarcina noastră este urgentă. Am făcut cîndva o experiență care mi-a ilustrat acest simțămînt al urgenței.

Cînd eram în insulele San Blas din Panama, un prieten mi-a spus că mă va învăța cum să mă scufund în apă. El mi-a spus să-mi pun pe piept o bucată mare de coral, să mă țin de nas, relaxîndu-mă astfel încît să nu fie nevoie să folosesc un plus de aer. Cînd ajung la o anumită adîncime să înot în jur. Ei bine, am gîndit că pot face acest lucru. Apa era foarte limpede și din barcă puteam vedea fundul apei. Am inspirat profund și m-am rostogolit din barcă în apă. De asemenea, în